

Silta

Tamperelainen
seurakuntalehti

Tammikuu 2023

 silta.fi

Sillan uusi
kolumnisti
esittäytyy

Sivut A 16 ja A 17

Vanhan kirkon pappi Olli Viljakainen:

Media-alalta kirkon rakentajaksi

Sivut A 8–10

Kuva: Hannu Jukola

Kuva: Shutterstock

Löytyisikö
se oikea
kristillisestä
sovelluksesta?
Sivu A 3

Kuva: Hannu Jukola

Seurakunnan
tulee olla
kaikille
turvallinen
Sivu A 4

Kuva: Sami Mannenheimo

Jordania ja
Pyhä maa sai
ensimmäisen
naispapin
Sivu A 12

PÄÄKIRJOITUS

Kirsi Airikka
päätoimittaja

Tampere 4.1.2023

Nuoret tarvitsevat
tukea nyt

Nuorten mielenterveysongelmat ovat lisääntyneet nopeasti viime vuosien aikana. Yhä useammalla nuorella todetaan hoitoa vaativaa masennusta ja ahdistuneisuutta. Eri tutkimusten mukaan joka neljännellä nuorella Suomessa on mielenterveyden ongelmia. Tutkimustulokset ovat todella hälyttäviä. Moni pohtiikin, mikä yhteiskunnassa on muuttunut niin, että yhä useampi nuori voi huonosti.

Yksi ratkaisu nuorten hyvinvoinnin edistämiseen olisi tarjota nuorille enemmän mahdollisuuksia vaikuttaa heitä koskeviin asioihin. Tämä kävi ilmi Diakonissalaitoksen Nuorten ohjelman toteuttamalla kiertueella, jossa tavattiin kasvotusten 140 haavoittuvassa asemassa olevaa nuorta ympäri Suomea. Nuorten viesteissä kansanedustajille tulivat esiin muun muassa mielenterveyspalvelut ja yleinen ilmapiiri. Nuoria huolettaa vaikeus päästä mielenterveyspalveluiden pariin.

Myös Mieli-yhdistys on teettänyt tutkimuksen siitä, mikä on auttanut nuoria selviytymään elämänsä varrella vastaan tulleista haasteista. Yhdistys myös julkaisi joulukuussa Nuorten hyvinvointiohjelman, joka sisältää yli 70 toimenpidettä 13–28-vuotiaiden nuorten mielenterveyskriisin ratkaisemiseksi. Tavoitteena on, että paperi on osa Suomen seuraavaa hallitusohjelmaa. Keinoja nuorten auttamiseen on varmasti olemassa, mutta ongelmien laajuus edellyttää, että toimeen tartutaan yhdessä. On lisättävä palveluita, mutta myös yhteisöllisyyttä ja välittämistä arjessa.

On lisättävä palveluita, mutta myös yhteisöllisyyttä ja välittämistä arjessa.

Tampereen seurakunnat on tehnyt monipuolista nuorisotyötä jo yli 90 vuoden ajan ympäri kaupunkia. Viime vuosina nuorten hyvinvointiin on keskitytty erityisesti Keskustorin Vanhassa kirkossa. Skeittitapuli tarjoaa lapsille ja nuorille mahdollisuuden skeittaus-harrastukseen ja kohtaamiseen turvallisten aikuisten kanssa ensi kerran jo kolmannen kerran. Syksyllä 2021 Vanhassa kirkossa avattiin nuorille ja nuorille aikuisille Walk in, joka on matalan kynnyksen ratkaisukeskeistä lyhytterapiaa. Palvelu toimii myös Hervannassa. Kevättalven aikana Vanhassa kirkossa aloittaa lapsiperheiden hyvinvointiin suunnattu Hengaa täällä -hanke. Sosiaali- ja terveysjärjestöjen avustuskeskusten rahoittamassa toiminnassa ovat yhteistyössä Tuomiokirkkoseurakunta, Länsi-Suomen Diakonialaitos, Tampereen kaupunki, Lasten Kulttuurikeskus Rulla ja Tampereen Teatteri. Eteläisessä seurakunnassa aloitettiin reilu vuosi sitten Päihdepiilotti, joka tarjoaa matalan kynnyksen apua sekä päihteiden käyttäjille että päihderiippuvaisten läheisille. Hankkeessa on oma musiikkiryhmä nuorille, ja työntekijät tekevät myös ennaltaehkäisevää päihdetyötä rippileireillä. Ilman hyvinvointia nuoria Suomella ei ole tulevaisuutta, ja siksi nuorten ongelmiin on saatava apua välittömästi. Hyvä uuden vuoden lupaus meille aikuisille on miettiä, miten voisimme tukea lapsia ja nuoria juuri nyt. ♦

Tammikuu

TULEVAT PYHÄT 4.1.–1.2.2023

6.1.2023 Loppiainen
Tie vain jatkuu jatkumistaan. Idästä saapuu elämän merkityksellisyyden etsijöitä Jeesuksen luo. (Matt. 2:1–12)

8.1.2023 Lähetystyö auttaa ymmärtämään
"Kuinka ymmärtäisin, kun kukaan ei minua neuvo", tuskailee etiopialainen matkamies. (Ap. t. 8:26–40)

29.1. Pelottavien kriisien keskellä – missä on toivo?
Historian kuohuvien aaltojen keskellä, keskellä sotia, pandemioita ja tsunameja seisoo Jeesus ja sanoo: "Minä tässä olen. Älkää pelätkö." (Matt. 14:22–33)

15.1. Joka haluaa, saa lahjaksi elämän vettä
Nainen kaivolla haluaisi päästä eroon veden kantamisesta, mutta Jeesus lupaakin enemmän. (Joh. 4:5–26)

22.1. Omin silmin ja omin korvin
Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä. (Hepr. 11:1–10)

Itämaan tietäjät
-pikkupyhä
su 8.1. kello 15
Finlaysonin kirkossa.
Mitä lahjoja
Itämaan tietäjät toivat?
Se selviää tässä
hartaudessa.

KUKA OLI HOR?

Onko koulun joulujuhlien kuva Itämaan tietäjästä totta? Oliko heitä kaksi vai kolme vai kahdeksan? Raamatun tarinassa he eivät tavanneet Jeesusta semmissä vaan talossa. Jotkut kuitenkin muistavat jopa nimet: lännessä Kaspar, Melchior ja Baltasar, Etiopiassa Hor, Basnater ja Karsudan ja Syyriassa Lavandad, Hormisdas ja Gushnasaph. Hyvä tarina taitaakin olla totta, vaikka se kerrottaisiin tänään toisin kuin eilen. Tärkeää loppiaisena on huomata, että sinullekin on kutsu Vapahtajan luo.

PALSTAN TEKSTIT: Matti Huotari

Kuva: Markku Pihlaja

HEILMI

"Kuitenkin Herra vain odottaa, että voisi olla teille armollinen, hän nousee armahtamaan teitä. Kun huudat häneltä apua, hän armahtaa, hän kuulee ja vastaa sinulle. Omin silmin sinä saat nähdä hänet. Aina kun olet eksymässä tieltä, milloin oikeaan, milloin vasempaan, sinä omin korvin kuulet takaasi ohjeen: Tässä on tie, kulkekaa sitä." (Jes. 30:18–21)

Valo-kännykkäsovelluksella on Suomessa yli 190 000 käyttäjää, ja kaikkiaan käyttäjiä on yli 230 000. Miehiä on hieman naisia enemmän.

Kuka voi etsiä seuraa Valo-sovelluksen avulla?

Nuorten poikamiesten porukka Vaapaakirkosta perusti Kristillisen Deittipalvelun reilut 20 vuotta sitten. Vuonna 2005 nimi vaihtui Kotisataman Deitiksi ja siirtyi nykyisten ylläpitäjien hoidettavaksi. Viimeksi he ovat luo-neet matkapuhelinsovelluksen nimeltä Valo – Kotisataman Deitti.

Käyttöön on otettu sosiaalipsykologiaan pohjaava algoritmi, joka painottaa henkilökohtaisia mieltymyksiä ja yksilöllistä yhteensopivuutta suosituimpien profiilien sijaan. Tietokoneanalyysi nostaa ylimmäksi ne profiilit, jotka vastaavat kirjautuneen omia mieltymyksiä.

Rakkauden algoritmiksi nimetty ohjeistus käyttää toiminnoissaan kolmea kategoriaa – elämän toiveita, arvopohjaa ja kiinnostuksen kohteita. Jos kirjautunut on esimerkiksi valinnut kiinnostuksen kohteen ”patikointi”, algoritmi osaa painottaa sen ympäriltä määreitä, kuten ”ulkoilu”, ”retkeily” ja ”luonnossa liikkuminen”.

1 Ketkä ovat Valon taustalla nykyään, mediasuhdevastaava Kristiina Fekete?

– Taustalla on innovatiivinen joukko henkilöitä, jotka haluavat kehittää Valosta maailman suosituimman kristillisen deittisovelluksen.

2 Valo mainostaa olevansa Suomen nopeimmin kasvava seuranhakupalvelu. Mikä on suosion syy?

– Valo profiloituu vahvasti kristillisen arvomaailman omaavien sovellukseksi. Todella moni on kyllästynyt kilpailevien deittisovellusten kerta-käyttökulttuuriin ja niiden tarjoamiin pinnallisiin suhteisiin.

– Valosta kristityt voivat löytää samankaltaista seuraa, ihmisiä, jotka haaveilevat pitkäaikaisesta suhteesta ja esimerkiksi perheen perustamisesta. Näinä aikoina sovellukselle, josta voi tämän kaltaista seuraa löytää helpommin, on tullut suuri kysyntä.

3 Millaista palautetta on tullut?

– Olemme saaneet todella positiivista palautetta siitä, että sovellukselle on ollut suuri tarve. Käyttäjillemme on ollut helpottavaa, että sama arvomaailma on ollut jo alusta asti selvillä. Saamme myös paljon kehitysehdotuksia, jotka käydään kaikki läpi ja mietitään tiimin kanssa.

– Olemme myös saaneet kuulla iloisia uutisia Valon kautta syntyneistä parisuhteista. Tämä erityisesti lämmitää mieltä.

4 Entä jos paria hakevan suhde kristinuskoon on löysä, kannattaako silti liittyä mukaan?

– Uskossa olemisessa ja uskoon tulemisessa voi varmasti olla monenlaisia vaihteita, jokaiselle henkilökohtaisia. Mikäli kristillinen arvomaailma on sinulle oikea ja haluat etsiä samankaltaista seuraa, on Valo oikea paikka.

5 Voiko tätä kautta etsiä samaa sukupuolta olevaa kumppania?

– Kyllä voi.

6 Miten varmistetaan, että henkilö on se, ja sen ikäinen, joka hän sanoo olevansa?

– Sovelluksen lataaminen Applen sovelluskaupasta ja Google Play Kaupasta on mahdollista ainoastaan täysi-ikäisille henkilöille. Itsestään virheellisten tietojen antaminen on käyttöehtojen vastaista ja johtaa palvelusta poistamiseen.

– Suosittelemme myös vahvasti kaikki käyttäjiä lisäämään itsestään selkeän ja ajankohtaisen profiilikuvan, sekä kertomaan itsestään. Viestien vaihtamisen jälkeen kannattaa sopia mahdollisimman pian tapaaminen.

7 Missä vaiheessa sovellusalueen laajentaminen on menossa?

– Olemme avanneet palvelun Ruotsiin ja Italiaan ja seuraavaksi olemme avaamassa Valon Norjassa ja Tanskassa. Suurin käyttäjäryhmämme on 25–40-vuotiaat henkilöt, mutta kaikenikäisiä täysi-ikäisiä löytyy.

– Kotisataman Deitti on edelleen aktiivinen, ja sillä on oma käyttäjäkuntansa. Palveluita ei luultavasti tulla yhdistämään, mutta ajatuksena on myös tulevaisuudessa tarjota palvelua, jota voi käyttää myös ilman mobiililaitetta. ♦

Asta Kettunen

Vatiala tuhkaa vainajista ainakin tamperelaiset

Vatialan krematoriolla on luvut 3000 vainajan tuhkaamiseen vuosittain, mikä riittää tamperelaisille, kertoo hautaus-toimen päällikkö **Jyrki Lehtonen**.

– Kun on ylimääräistä kapasiteettia, vainajia otetaan tuhkattavaksi myös ympäristökunnista.

Muulloin naapurit joutuvat kuljetamaan heitä esimerkiksi Hämeenlinnaan, Poriin, Jyväskylään ja Lahteen.

Hänen mukaansa liikkeellä on myös väärinkäsitys siitä, että Tampereen seurakunnat olisi velvollinen tuhkaamaan koko Pirkanmaan vainajat. Yksi taustaselitys tälle on, että hautaus toimistojen henkilöstön vaihtuessa tieto ei kulje.

– Nyt on tarkoitus aloittaa mietintä lisäkrematorion tarpeesta Pirkanmaalla, koska alueella on selkeästi kapasiteettivajetta, Lehtonen sanoo.

Ongelma on valtakunnallinen. Sen syitä ovat sekä tuhkaamisen suosion lisääntyminen että vainajien määrän kasvu isojen ikäluokkien vanhetessa.

Viime vuonna Suomessa, ja myös Tampereella, kuoli ennätysmäärä ihmisiä. Tuhkausten osuus hautauksista on kasvanut vuosittain: esimerkiksi Tampereella vuosina 2005–2021 osuus kasvoi 70 prosentista 84,4 prosenttiin.

– Uuneja ei voi käyttää määräänsä enempää, ne lämpiäisivät liikaa.

Uunit tarvitsevat myös huoltoa, min-kä vuoksi ne ovat toisinaan vuorotellen poissa käytöstä. Vanhempi Vatialan tuhkausuuneista on otettu käyttöön vuonna 2013 ja jouduttiin remontoimaan neljä vuotta sitten. Ensi vuonna edessä on toisen uunin peruskunnostus.

Kangasalla sijaitsevaan Vatialaan on aiemmin tullut vainajia lähikuntien lisäksi myös muualta muiden paikkakuntien krematorioiden huoltojen aikana. Se toimii arkinen aamukuudesta iltaan asti ja usein myös lauantaisin. Vakituisen krematorionhoitajan lisäksi töissä onkin pari erityisammattimiestä.

Maanlaajuinen pulma on myös kylmätilojen täyttyminen.

– Vainajat tuodaan seurakunnille vain siunattavaksi. Kun kaupungilta soitetaan, että on ruuhkaa, yritämme saada siunaustilaisuuksia aikaistettua. Se ei kuitenkaan henkilökunnan puolesta järjesty noin vain, ja omaistenkin toiveita halutaan kuunnella.

Krematorio vaihtoi kesällä neste-kaasuun Venäjän maakaasusta. Investointi maksoi noin 100 000 euroa.

Asta Kettunen

Sähkökatkon sattuessa Vatialan uunit toimivat meneillään olevan tuhkaamisen loppuun asti. Varavirtajärjestelmää kuitenkin selvitetään pitempien seisokkien välttämiseksi.

Kuva: Jussi Laitinen

Kiinteistön ostosta ja myynnistä päätökset

Messukylän seurakuntaneuvosto päätti 2015 luopua seurakuntatalon käytöstä, kun kirkon yhteyteen toteutetaan laajennus ja uudet toimintatilat.

Naapurissa sijainnut vanha huonokuntoinen liikerakennus tuhoutui tulipalossa marraskuussa 2022. Yhteinen

kirkkoneuvosto päätti, että seurakuntayhtymä ostaa naapurikiinteistön ja vie kaavamuutosta eteenpäin kokonaisuutena. Kaavoitus on tavoitteena saada alkuun vuoden 2023 aikana.

Yhteinen kirkkoneuvosto päätti myös hyväksyä liiketilaosakkeiden myyn-

nin Rautatienkatu 24:sta Punaisen Ristin Tampereen osastolle 1 070 000 eurolla.

Tilat on hankittu Mummon Kamarin toimintaa varten. Sen muutettua ei seurakunnilla enää ole ollut käyttöä kohteelle. Pääosan tiloista on sen jälkeen vuokrannut SPR:n Tampereen osasto.

Skeittitapuli toteutuu jo kolmannen kerran

Skeittitapuli jatkaa toimintaansa ensi kesänä Keskustorin Vanhalla kirkolla.

Tampereen kaupungin elinvoima- ja osaamislautakunta on myöntänyt toiminnalle kolme nuorisotakuuavustusta vuodeksi 2023.

Tampereen seurakuntien Vanha Kirkko saa Skeittitapulista varten 8000 euroa, rullalautailuyhdistys Pirkanmaan Kaarikoirat 12 000 euroa ja Youth Against Drugs – nuorten ehkäisevän huumetyön yhdistys 10 000 euroa.

– Kaupungin päätös edelleen tukee Skeittitapulista on merkittävä tunnustus yhteisestä työstä kaupungin keskustan kehittämiseksi ja nuorten hyvinvoinnin edistämiseksi, kiittää Vanhan kirkon pappi **Olli Viljakainen**.

Skeittitapuli toimii kohtaamispaikkana niin nuorille kuin vanhemmillekin kaupunkilaisille. Ensi kesänä Skeittitapuli ja kahvila ovat avoinna kesäkuun alusta elokuun loppuun.

Kaarikoirien maksuton skeittikoulu toimii muutamana päivänä viikossa Kirjastonpuistossa. Lautoja ja suojaimia on lainattavissa ilmaiseksi.

Youth Against Drugs -yhdistyksen työntekijät ovat valmiina kohtaamaan nuoria ja keskustelemaan heidän kanssaan.

Viljakainen on kiitollinen Vanhan kirkon saamasta avustuksesta, joka kuitenkin on pienempi kuin viime kesänä. Tuolloin kahvilaan saatiin palkattua kolme kesätyöntekijää, ja kahvila oli avoinna maanantaista perjantaihin.

– Nyt täytyy vain olla luova, että saadaan homma pyörimään, ja voimme pitää kahvilaa auki.

Myös ensi kesänä Skeittitapulilla on tarjolla maksuttomia, hävikkiruuasta valmistettuja ruoka-annoksia.

Tampereen elinvoima- ja osaamislautakunta jakoi joulukuussa nuorisotakuuavustuksina 15 yhteisölle yhteensä 295 000 euroa vuodeksi 2023. Hankkeissa työllistetään nuoria, vahvistetaan työelämävalmiuksia sekä ehkäistään mielenterveys- ja päihdeongelmia.

Iso hankerahoitus perhetyöhön

Lisää uutta toimintaa Vanhalle kirkolle on tulossa keväällä 2023, jolloin siellä aloittaa lapsiperheille suunnattu Hengä tällä -hanke.

Sosiaali- ja terveysjärjestöjen avustuskeskus (STEA) on myöntänyt toimintaan 425 000 euroa.

Hanketta toteutetaan yhdessä Länsi-Suomen Diakonialaitoksen, Tampereen kaupungin, Lasten Kulttuurikeskus Rullan ja Tampereen Teatterin kanssa.

Kirsi Airikka

Kuva: Hannu Jukola

Kymmenen tamperelaista seurakuntaa tai kristillistä yhteisöä on yhdessä sitoutunut noudattamaan turvallisen seurakunnan ohjeistusta. Pastorit Kati Eloranta ja Mika Partanen pitävät lausuntoa yhtenä työnsä kohokohdista.

Turvallinen seurakunta -lausunto syntyi seurakuntien yhteistyönä

Kirkon tai kristillisen yhteisön tulee olla paikka, jossa toisen yksityisyyttä ja vakaumusta kunnioitetaan, ja toinen ihminen kohdataan tuomitsematta. Siellä myös puututaan mahdolliseen epäasialliseen käytökseen tai rasismiin.

Kymmenen tamperelaista seurakuntaa tai kristillistä yhteisöä on nyt yhdessä sitoutunut noudattamaan Raamatun kultaisten säännön periaatetta monenlaisten näkemysten ja erilaisuuden kohtaamisessa.

Yhteinen lausunto turvallisesta seurakunnasta tai muusta kristillisestä yhteisöstä valmisteltiin Tampereen ekumeenisessa työryhmässä. Lausunto on tiettävästi ensimmäinen koko Suomessa.

Sen ovat allekirjoittaneet Tampereen adventtiseurakunta, Tampereen evankelis-luterilaiset seurakunnat, Tampereen Heluntaseurakunta, Tampereen metodistiseurakunta, Tampereen vapaakirkkoseurakunta, Toivon portti -seurakunta, Pelastusarmeijan Tampereen osasto, Tampereen Pyhän Ristin seurakunta – Katolinen kirkko Suomessa, Tampereen ortodoksinen seurakunta ja Sinapinsiemen-yhdistys.

Lausunto julkistetaan ekumeenisella rukousviikolla kirkkovaelluksen päätteeksi sunnuntaina 22. tammikuuta Tampereen ortodoksisissa kirkossa.

Yhteistyö synnytti raamatturyhmän

Idea lausunnon laatimiseen syntyi, kun Tampereen metodistiseurakunnan pappi **Mika Partanen** alkoi selvittää, millaista sateenkaarityötä Tampereella tehdään. Hän toimii oman työnsä ohella sateenkaarityöntekijänä Suomen Metodistikirkon All-Together-hankkeessa.

Partanen otti yhteyttä Tampereen evankelis-luterilaisen seurakunnan sateenkaarityöntekijöihin syksyllä 2020.

– Aloimme miettiä, miten voisimme yhdistää voimamme. Järjestimme hienon Erätauko-keskustelun, ja sen seurauksena syntyi Avartuvassa yhteydessä -raamatturyhmä, iloitsee Tampereen seurakuntien sateenkaaripappi **Kati Eloranta**.

Eloranta toimii Tampereen ekumeenisen työryhmän puheenjohtajana, ja Partanen sen jäsenenä. He korostavat, että lausunto turvallisesta seurakunnasta syntyi työryhmässä vuoden kestävässä prosessissa tuloksena. Valmistelun aikana seurakunnilta pyydettiin palautetta, ja sen mukaan tekstiä tarkistettiin ja hiottiin sellaiseen muotoon, että se olisi sopiva jokaiselle mukana olevalle seurakunnalle.

– Tärkeä kohta lausunnossa on, että kunnioitamme jokaisen vakaumusta ja omaa ajattelua myös uskonkysymyksissä silloinkin, kun itse pitäydymme seurakuntiemme ja yhteisöjemme mukaisissa käsityksissä, kertoo Partanen.

Elorannan mukaan lausunnon valmistuminen on ollut yksi hänen työnsä kohokohdista.

– On todella hieno juttu, että mielipide-eroistamme huolimatta kirkkoissa on saatu aikaan lausunto, jossa korostuu elämän moninaisuuden hyväksyminen sellaisena kuin se on.

Ekumeeninen työryhmä toivoo, että kaikki seurakunnat lausuntaisivat lausunnon näkyviin toimipisteiden seinille. Se uskoo, että ohjeiden näkyvillä olo voi madaltaa kynnystä puuttua mahdolliseen epäasialliseen kohteluun. ♦

Kirsi Airikka

Avartuvassa yhteydessä -raamatturyhmä parillisten viikkojen torstaisin kello 18, alkaen 12.1., Suurella sydämellä -klubi, Seurakuntien talo, Näsilinnankatu 26
Ekumeenisen kirkkovaelluksen 22.1. ohjelma sivulla B 7
Turvallinen seurakunta -lausunto: siltalehti.fi

Uudessa Lasten virressä kuuluu lasten ääni

Suomen luterilaisen kirkon Lasten virsi -kirja on uudistunut. 170 laulusta noin puolet on uusia, osa aiemmin julkaisemattomia.

Lasten virrestä löytyy lauluja jumalanpalveluselämään, kirkkovuoden juhliin ja arkeen. Johtoajatuksena on ollut lap-

sen halu liikkua, kokeilla ja koskettaa.

Kirjassa näkyy myös lasten kädenjälki. Lapset kirjoittivat sanoituksia, joista pari päätyi mukaan. Lapsiraadit eri puolilta Suomea ovat vaikuttaneet kokonaisuuteen.

Kirjan juuret ovat 1800-luvulla ja Py-

häkoululauluja -kirjoissa. Lasten virsi -nimellä kirjaa on julkaistu vuodesta 1988, ja nyt käsillä on neljäs.

Tuoteperheeseen julkaistaan tänä keväänä äänite sekä Soita Lasten virsi -kirja säestykseen. Leiki Lasten virsi -virikekirja ilmestyy syksyllä 2023.

Kuva: Hannu Jukola

Merja Halivaara oli kastamassa lapsia Aamukaste-tilaisuudessa Tampereen tuomiokirkossa 8.12.2018.

Vanha hyväksi koettu perinne

Vanhoja hyviksi koettuja perinteitä, kuten kasteita ja vihkimisiä, arvostetaan. Monet myös haluavat juhlia uutta perheenjäsentä. Osalla taustalla ovat vankat kristilliset arvot, kertoo tapahtumakoordinaattori **Merja Halivaara**.

– Toiset pohtivat, että päättäköön lapsi aikanaan itse, toiset taas, että ei kasteesta haittaakaan ole. Joillain päätös nousee siitä ajatuksesta, että arvostetaan kirkon tekemää auttamistyötä, vaikka ei kirkon arvoja jaettaisikaan.

Joku saattaa päätyä kasteen kannalle mietittyään, mitä isovanhemmat asias-
ta ajattelevat. Tai että ”antaa mennä, kun kaikki serkutkin on kastettu”.

Kasteiden määrä on vähentynyt vauhdilla varsinkin isoissa kaupungeissa. Tampereen seurakunnissa oli päättyneen vuoden tammi-elokuussa kastettu 817 alle yksivuotiaasta. Pienokaisia oli kastettu 20 enemmän kuin tammi-elokuussa 2021. Käyrä on kuitenkin pitkään ollut laskeva. Vuonna 2021 kastettuja oli syntyneistä 47,8 prosenttia.

Yksi taustatekijä on toisista uskonnollisista taustoista tulevien maahanmuuttajien määrän kasvu. Oppilaitospaikkakun-

nilla asuu enenevässä määrin nuoria, jotka ovat eronneet kirkosta.

– Kyse ei ole vain Suomesta, vaan laajemmasta eurooppalaisesta ilmiöstä, jossa suhtautuminen uskonnollisiin auktoriteetteihin on vähentynyt.

Halivaara kuitenkin huomauttaa, ettei uskonnollisuus sinänsä ole hävinnyt. Se on kuitenkin muuttunut moninaisemmaksi. Myös sitoutuminen perinteiseen kirkkoon on heikentynyt, ja vaihtoehtoja henkisyyden harjoittamiseen on paljon.

– Asenteet ja ajat ovat muuttuneet. Nuorempi polvi etsii omaa minuuttaan: mikä on minun näkökulmani ja oma tapani harjoittaa uskonnollisuuttani.

Myönteistä palautetta

Ristiäisten jälkeistä kastepalautetta on kysytty tekstiviestillä vuoden verran.

– Pääsääntöisesti palautteet ovat olleet hyvin positiivisia. On koettu, että pappi on kuunnellut ja huomioinut läsnäolijat, ja hyvällä tavalla tuonut esiin, mitä kaste tarkoittaa.

Joskus on kerrottu, ettei pappia ole meinannut saada kiinni, tai hän on ollut kiireisen olinen.

– Siitä perheet ovat olleet todella tyytyväisiä, että kahvitteluhetkeä varten on saa-

tavissa tilat astioineen, ja ne ovat ilmaisia seurakuntien jäsenille. Asiakaspalvelukin saa paljon kiitosta.

Kastetoimitusta edeltävässä keskusteluissa esille tulee lähinnä käytännön asioita. Toisia mietityttää, voiko kummi olla siunaamassa, jos hän ei kuulu kirkkoon. Tieto, että yksi kirkkoon kuuluva kummi riittää, on otettu vastaan helpottuneena.

– Jokainen aikuinen, joka on lapsen tukena elämässä, on aina tervetullut ja tarpeellinen, Halivaara painottaa.

Hän huomauttaa, ettei kummios ole kirkon yksinoikeus.

– Initiaatiomenoja on kaikissa kulttuurissa: ne rytmittävät elämän käännekohtia ja todentavat sen, että eletään tärkeässä hetkessä.

Myös nimen antaminen liittyy kiinteästi ristiäisiin, sillä kastepappi välittää eteenpäin tiedon lapsen ottamiseksi väestörekisteriin.

– Taustalla on myös vanha perinne pitää nimet siihen asti salassa.

Monet perheet järjestävät myös nimiäisiä.

– Jos vain perhe haluaa, kyllä pappikin niihin mukaan tulee. Tilaisuudessa saattavat vanhemmat myös haluta, että lapsen puolesta rukoillaan ja hänet siunataan.

Pyhän kosketusta

Kaste on kuitenkin tärkeä, onhan se yksi sakramenteista eli pyhistä toimituksista. Silloin halutaan juhlistaa uutta ihmistä. Kirkon uskon mukaan kaste on parasta, mitä vanhemmat voivat lapselle antaa, sillä kasteessa on kyse Jumalan rakkaudesta. Silloin ihminen saa kokea olevansa ihme.

– Kastehetkessä on aina läsnä pyhän kosketus, kokemus ja ajatus siitä, että ollaan siunauksin yhdessä saattamassa lasta kohti elämän suurta seikkailua.

Seurakuntien varhaiskasvatus tarjoaa monenlaisia palveluja haastavaan pikkulapsivaiheeseen, ja toimintaa myös kehitetään jatkuvasti. Esimerkiksi Pikku-Helppi tuo pientä apua kiireen keskelle.

Meneillään olevan Millenniaalien kirkko-hankkeen tavoitteena on, että nuoret ja nuoret aikuiset kokisivat kasteen ja kirkon jäsenyyden itselleen merkityksellisinä asioina, ja haluaisivat tuoda lapsensa kasteelle.

– Tampereella painotamme sitä, että juhlat voi järjestää rauhassa ja perheiden toiveiden mukaan. Kuuntelemme herkäällä korvalla, mitä vanhemmat kasteiden suhteen haluavat. Työtä tehdään sekä antaumuksella että ilolla. ♦

Asta Kettunen

Päihdepilotissa kuunnellaan päihderiippuvaisia ja heidän läheisiään

Päihteiden ongelmakäyttö koskettaa tavalla tai toisella monien suomalaisten elämää. Vaikka päihteet eivät olisi itselle ongelma, lähes jokainen tuntee jonkun, jonka elämää hallitsee epäterve riippuvuus, huumeet tai alkoholi. Asia on sitä raskaampi, jos tämä ihminen on läheinen – oma vanhempi, sisarus, ystävä tai oma lapsi.

Tampereen Eteläisessä seurakunnassa aloitettiin reilu vuosi sitten Päihdepilotti, jonka tarkoituksena on antaa matalan kynnyksen apua sekä päihdeiden käyttäjille että päihderiippuvaisien omaisille.

Tukea ja apua annetaan Hervannan kirkolla, jossa toimii avoin kahvila päihderiippuvaisille sekä kohtaamispaikka ja vertaistukiryhmä riippuvuussairauksista kärsivien läheisille.

Hanketta vetää kaksi miestä, joilla on itsellään ensikäden tietoa päihderiippuvuudesta ja siitä toipumisesta. **Antti Mäkinen** ja **Veli-Pekka Järvinen** ovat kokemusasiantuntijoita, jotka ovat hankkineet tietämyksensä riippuvuuksista vaikeimman kautta.

Antti Mäkinen on muusikko, joka tunnetaan muun muassa Yö-yhtyeen rumpalina. Alkoholiin hän tutustui jo varhain, ensi kerran 14-vuotiaana. Päihteet eivät kuitenkaan heti vieneet mennessään, sillä nuoren Antin elämässä oli paljon harrastuksia.

Alkoholi sai miehen elämästä otteen, kun hän alkoi käyttää sitä esiintymisjännityksen lievittämiseen.

– Kun oli isot festarit edessä, jännitti, pelotti. Kun join alkoholia, estot hävisivät. Keikan jälkeen piti saada hyvä olo jatkumaan, ja join lisää. Sitten piti saada unta, ja juoda sen vuoksi. Seuraavana päivänä piti saada päivä käyntiin – juomalla.

Mäkinen kohtaloksi melkein koitui, että hänellä oli niin sanotusti hyvä viinapää. Hän saattoi juoda suuria määriä voimatta pahoin, eikä hän kärsinyt krapulasta. Mäkinen on viety sairaalaan jopa yli kuuden promillen humalassa.

Lääkkeillä elämä romahti

Mäkinen ura muusikkona oli hyvässä nosteessa 2010-luvulla, jolloin hän työskenteli maailmalla tunnettujen artistien kanssa. Hän myös opetti kolmessa musiikkikoulussa Pariisissa, muun muassa pop- ja jazz-musiikin korkeakoulussa. Hänen elämänsä kuitenkin muuttui, kun hän jäi koukkuun lääkkeisiin.

– Lääkäri määräsi minulle isoja annoksia rauhoittavia lääkkeitä, bentsodiatsepiineja, psykoosilääkettä ja kahta unilääkettä tarkkaavaisuushäiriöön ja paniikkihäiriöön. Lensin Pariisista Suomeen hakemaan apteekista lääkkeitä. Sain kolmen kuukauden lääkkeitä kerralla, kaksi täyttä muovikassillista lääkettä.

– Paniikkihäiriö vain yltyi hurjasta lääkemäärästä. Ja kun lääkkeitä söi suuria määriä, myös toleranssi kasvoi, ja lääkkeiden vaikutus kääntyi päällelleen. Eli bentsot eivät enää rauhoittaneet, vaan toimivat vaikutukseltaan kiihdyttävästi. Jopa unilääke toimi piristävästi.

Kuva: Hannu Jukola

Mäkinen jäi koukkuun lääkkeisiin, ja hänen elämänsä ja uransa romahtivat lääkeriippuvuuden takia puolessa vuodessa. Pariisissa hän päätyi asumaan vallattuun rakennukseen, jossa asui huumekauppiaita ja muita rikollisia.

– Aloin hoitaa lääkeriippuvuuttani kovilla huumeilla.

Mäkinen käytti muun muassa opiaatteja, bentsodiatsepiineja ja kokaiinia. Hän sai sydänpysähdyksiä ja tajutomuuskohtauksia, ja oli lähellä kuolemaa monta kertaa.

Konsulaattiin ilman paitaa

Mäkinen joutui sairaalaan Pariisissa useasti. Hän sai sairaalassa ranskalaisen päihdepsykiatrin apua, ja onnistui luopumaan osasta lääkkeitä. Kuitenkin huumeiden ja alkoholin käyttö jatkui. Mäkinen joutui kadulle.

Lopulta hän päätti hakea apua Suomen konsulaatista ja pyrkiä takaisin kotimaahan.

– Kävelin Pariisissa Suomen konsulaattiin pelkät farkut ja kengät jalassa, ilman paitaa.

Mäkinen sai konsulaatista ensi hätään paidan päälle ja ruokaa. Hänet myös autettiin Suomeen, sillä mies halusi päästä kotimaahan päihdehoitoon.

Suomessa saatu hoito kuitenkin yllätti.

Päihdepilotin työntekijät Veli-Pekka Järvinen (vas.) ja Antti Mäkinen osaavat kohdata päihteitä käyttävät ihmiset lämpimästi. Oma päihdehistoria auttaa ymmärtämään sekä riippuvuuksien kanssa kamppailevia että heidän läheisiään.

– Sain Pariisissa päihdepsykiatrin tuella laskettua bentsot ja opiaatit alas, mutta kun tulin takaisin Suomeen hoitoon, minulla oli yhtäkkiä enemmän lääkkeitä kuin ennen. Päihteiden käyttöäni yritettiin lopettaa lääkkeillä, lääkeriippuvuuttani yritettiin hoitaa lääkkeillä. Menin niin huonoon kuntoon, että minulle tuli lääkepsykooseja ja itsemurha-aikeita.

Mäkinen sai lopulta avun vuonna 2018 Lammilla Minnesota-mallin hoidossa, jossa tavoitteena on täysi päihdeettömyys. Muutamien retkahdusten jälkeen Mäkinen on onnistunut pysymään raittiina, ja hän haluaa nyt tukea muita päihderiippuvuuden kanssa kamppailevia.

Kuolemanpelko sai hoitoon

Minnesota-hoidossa Antti Mäkinen kohtasi myös nykyisen työkaverinsa, Veli-Pekka Järvisen, joka työskenteli Lammilla päihdeterapeuttina samaan aikaan, kun Mäkinen oli siellä hoidossa. Myös Järvisellä on pitkä omakohtainen päihdehistoria.

– Olin alkoholisti 15-vuotiaasta 37-vuotiaaksi, eli kaikkiaan 22 vuotta. Käytin myös kannabista, amfetamiinia ja hallusinogeeniä. Nyt olen ollut 15 vuotta raittiina, vuodesta 2007 asti, kertoo Järvinen.

Järvinen hakeutui hoitoon, kun avioero oli edessä, ja hän tajusi oman riippuvuutensa syvyyden.

– Hoitoon hakeutumista edesauttoi aivan jätävä kuolemanpelko. Ymmärsin, että on pakko tehdä jotakin, muuten teen vain hidasta itsemurhaa.

Hän raitistui lopulta Myllyhoidossa, joka on Toivo Pöysän kehittämä suomalainen versio Minnesota-mal-

Kuva: Shutterstock

Eteläisessä seurakunnassa aloitettiin reilu vuosi sitten Päihdepilotti, joka tarjoaa matalan kynnyksen apua sekä päihteiden käyttäjille että päihderiippuvaisten omaisille. Hanketta on tuettu Tampereen seurakuntien osallistuvan budjetoinnin varoista.

lista. Vaikka Järvinen on ollut jo pitkään raittiina, hän hoitaa edelleen itseään vertaistuen avulla.

Päihdeongelma räjähtänyt käsiin

Mäkisen ja Järvisen mukaan suomalaisen päihdehoidon tilanne on tällä hetkellä surkea. Päihdeongelma on suorastaan ”räjähtänyt käsiin”.

– Päihdehuoltolaki ei tällä hetkellä toteudu, ihmiset eivät saa hoitoa, sanoo Järvinen.

Jos hoitoon sattuukin pääsemään, hoitoa ei saa riittävän pitkään, jotta toipuminen oikeasti mahdollistuisi.

– Monet hoitopaikat ovat vain säilytyspaikkoja. Toipumiskeskiseen hoitoon ohjataan vain vähän, kertoo Mäkinen.

– Hoidetaan vain pintaa, koska ei ole rahaa pitkiin hoitoihin. Hoitoon pitäisi päästä, mutta hoidetaan vain välttämättömin, sanoo Järvinen.

Hänen mukaansa Päihdepilotti on syntynyt juuri tähän tarpeeseen, tilanteeseen, jossa hoitoa on vaikea saada.

– Seurakunta toteuttaa Päihdepilotilla yhteiskunnallista tarvetta. On jokin paikka, jossa kohdataan ihminen, sanoo Järvinen.

Ymmärtävää tukea

Myös hoitopalveluiden sirpaleisuus aiheuttaa riippuvuuksista kärsiville vaikeuksia. Ihmiset eivät tiedä, mistä apua ylipäänsä voi hakea.

– Hyvinvointialueilla pitäisi olla yksi ovi, jonka kautta päihderiippuvainen voi hakea apua, sanoo Mäkinen.

Tällä hetkellä tällaista ovea ei ole olemassa. Seurakunnan Päihdepilotti on kuitenkin väylä, jossa kokemusasiantuntijat osaavat kohdata päihdeongelmista kärsivän.

– Päihdepilotissa on mahdollisuus päästä nopeasti juttelemaan riippuvuudestaan, saada ymmärtävää tukea, sanoo Mäkinen.

Päihdepilotin työntekijät tarjoavat keskusteluapua, tietoa riippuvuuksista ja ohjaavat ihmisiä avun piiriin. Tukea voi saada sekä henkilökohtaisissa keskusteluissa että vertaistuen ryhmätöinnässä.

Päihdepilotti huomioi myös päihderiippuvaisten läheiset, jotka usein uupuvat pahasti, mutta joiden on vaikea saada tukea mistään. Päihdepilotissa läheisille tarjotaan omaa vertaistukiryhmää.

Apua hakevat nuoret ja eläkeläiset

Päihdepilotin asiakkaina on tähän asti käynyt eniten 18–35-vuotiaita nuoria aikuisia. Monilla heistä on ongelmana päihteiden sekakäyttö, eli heillä on käytössä samanaikaisesti monenlaisia huumeita, lääkkeitä ja alkoholia. Toisaalta tukea ja apua on käynyt hakemassa myös vanhempaa väkeä, eläkeikäisiä ihmisiä.

– Tarvittaessa senioreille voitaisiin perustaa oma ryhmä, sanoo Järvinen.

– Eläkeläisille riittäisi, että tuodaan iloa ja voimaa arkeen, sillä eläkeläisten suurin syy alkoholin käyttöön on yksinäisyys. Pienillä muutoksilla saisi elämää käännettyä parempaan.

Järvisellä ja Mäkisellä päihdeettömyyttä on tukenut oma hengellisyys. Uskontoa he eivät kuitenkaan automaattisesti tarjoa vastaukseksi päihdeongelmien vuoksi apua hakeville.

– Teemme päihdetyötä ja annamme psykososiaalista tukea. Voimme puhua omasta uskostamme, mutta me puhumme siitä, mistä asiakas meidän kanssamme haluaa puhua, sanoo Järvinen.

Kevätkaudella 2023 Päihdepilotissa on avoimet ovet sekä päihteiden käyttäjille että päihderiippuvaisten läheisille maanantaisin kello 16 alkaen Hervannan kirkolla. Aikaa käyntiin ei tarvitse varata, kirkkoon voi vain kävellä sisään. ♦

Kaarina Lehtisalo

PÄIHDEPILOTTI

- Eteläisen seurakunnan päihdetyötä
- Alkanut 2021, jatkuu vuoden 2023 loppuun
- Avoimet ryhmät päihteiden käyttäjille ja päihteiden käyttäjien läheisille
- Henkilökohtaista keskustelu- ja hoitoonohjausapua
- Ennaltaehkäisevää päihdetyötä ripareilla
- Nuorten musiikkiryhmä
- Toipujien musiikkiryhmä
- Foorumeita diakoniatyöntekijöille sekä sosiaali- ja terveysalan ammattilaisille: seuraava foorumi maaliskuussa 2023 Seurakuntien talossa
- Työntekijät:
Antti Mäkinen, muusikko, kouluttautuu mielenterveys- ja päihdetyöntekijäksi
Veli-Pekka Järvinen, lähihoitaja, päihdeterapeutti, ratkaisukeskeinen lyhytterapeutti, kouluttautuu sosionomiksi

PÄIHDEPILOTIN TAPAAMISET:

- Avoin kahvila omaa tai läheisen päihdekäyttöä miettiville maanantaisin kello 16 alkaen, Hervannan kirkon takkahuone, Lindforsinkatu 7
- Avoin kohtaamispaikka päihderiippuvaisten läheisille maanantaisin kello 16 alkaen, Hervannan kirkon kappeli, Lindforsinkatu 7
- Musaryhmä päihdetoipujille 10.1. alkaen tiistaisin kello 14–17, Nekalan seurakuntatalon alakerta, Kuoppamäentie 23.
- Lisätiedot: Antti Mäkinen p. 040 626 2130 tai paihdeinfo@evl.fi

VANHA KIRKKO
Gamla kyrkan
Kirkko Kyrkan C.Bassi 1824
Tapuli Klockstapeln C.L.Engel 1828

Vanhan kirkon pappi Olli Viljakainen kutsuu ihmisiä 13. tammikuuta yhteiseen ehtoollispöytään Vanhan kirkon messuun, joka on rento ja avara messu viikonlopun aloittamiseen.

JUMALAN RAKKAUDEN MERKKINÄ

”Olen onnellinen, että saan palvella Tampereen seurakuntaa tällä paikalla ja olla rakentamassa, kehittämässä ja löytämässä jotakin uutta. Teemme työtä, että Vanha kirkko olisi Jumalan rakkauden merkkinä keskellä kaupunkia”, miettii Vanhan kirkon pappi Olli Viljakainen.

TEKSTI: **Kirsi Airikka** KUVAT: **Hannu Jukola**

Olli Viljakainen sai ajatuksen papin työstä 15-kesäisenä.

– Onneksi minusta ei kuitenkaan tullut pappia vähän yli kaksikymppisenä. Olin keskenkasvuinen, enkä ollut sinut itseni kanssa. Pää-tinkin tehdä ihan muita juttuja ja reissata ulkomailla.

Lahdesta kotoisin oleva nuori mies opiskeli viestintää Tampereen taiteen ja viestinnän oppilaitoksessa (TTVO) ja valmistuttuaan teki monenlaisia viestinnän töitä.

– Olin todellinen media-alan sekatyömies. Työskentelin esimerkiksi lavastamossa TV2:ssa Tohlopis-sa ja roudarina monissa tuotantoyhtiöissä.

Sitten Viljakaisesta tuli ammattikoulunopettaja, joka opetti animaatiota ja graafista suunnittelua Espoon Omniaassa lähes kymmenen vuotta.

Ajatus papin työstä nousi kuitenkin uudelleen mieleen, kun isoin innostus opettajan työhön alkoi hiipua.

– Aloin opiskella teologiaa avoimessa yliopistossa, kunnes opinto-ohjaajana toimiva puolisoni kehotti viimein hakemaan teologiseen tiedekuntaan Helsingin yliopistoon.

– Suoritin opinnot lopulta kolmessa vuodessa työn ohessa, ja lisäksi olin osan aikaa koti-isänä. Kävimme Eliaksen kanssa usein yliopiston kirjastossa ja tapasimme proffaa, hymyilee Viljakainen, joka valmistui teologiksi vuonna 2016.

Tampereen seurakunnille palkattu kesäteologi kat-seli maailmaa avoimin mielin.

– Pääsin ohjaajaksi huostaan otettujen lasten leirille. Se oli niin merkityksellinen kokemus, että siinä hetkessä päätin, että haluan tehdä töitä kirkossa ja ryhtyä papiksi. Mikään muu yhteisö kuin kirkko ei voi tarjota samanlaista mahdollisuutta työskennel-lä kaupungin ja muiden toimijoiden kanssa yhdessä, perustelee Viljakainen.

Hänet valittiin Tampereen seurakuntien nuorten aikuisten toiminnan papiksi samana vuonna.

– Uusi Verso oli kivaa aikaa. Siinä sain hyvän kokemuksen tiivistä yhteisöstä ja seurakuntaelämästä, jota toki vaalin ja kannan.

Vanha kirkko – jotakin erilaista

Tuomiokirkkoseurakunnan Vanhan kirkon pappi Viljakaisesta tuli vuonna 2020.

– Jo alussa minulla oli ajatus, että Vanha kirkko voisi tarjota mahdollisuuden tehdä jotakin erilaista tässä kaupungissa. Samalla voisimme puhutella vähän erilaisia ihmisiä ja sellaisia, jotka eivät ole mukana seurakuntien tai muiden kristillisten yhteisöjen toiminnassa.

Viljakaisen näky on, että Vanha kirkko on sanan ja puheen kirkko sekä laupeuden työn kirkko, jossa

”Mikään muu yhteisö kuin kirkko ei voi tarjota samanlaista mahdollisuutta työskennellä kaupungin ja muiden toimijoiden kanssa yhdessä.”

tehdään diakonista työtä heikompiensaisten hyväksi.

– Näiden asioiden täytyy kulkea vahvasti käsi kädessä. Esimerkiksi Skeittitapulitoimintaa katson vahvasti diakonisesta näkökulmasta. Meillä on siellä ruuanjako, ja siellä tuetaan ihmisiä monella tavalla.

Skeittitapuli tarjoaa lapsille ja nuorille mahdollisuuden skeittausharrastukseen ja kohtaamiseen turvallisten aikuisten kanssa.

Syksyllä 2021 Vanhassa kirkossa avattiin nuorille ja nuorille aikuisille suunnattu maksuton Walk in, joka on matalan kynnyksen ratkaisukeskeistä lyhytterapiaa. Apua tarvitseva nuori voi kävellä paikalle ilman ajanvarausta.

Vanhan kirkon katon alla toimii nykyisin myös

A-killan Katukilta-hanke. Keskiviikkoisin järjestettävät Liveklubit antavat päihdetoipujille ja heidän läheisilleen mahdollisuuden päästä esittämään omaa musiikkia tai tulla kuulemaan sitä.

– Klubeilla käyvät ihmiset ovat olleet iloisia siitä, että he ovat päässeet Vanhaan kirkkoon, kertoo Viljakainen saamastaan palautteesta.

Kahdessa vuodessa Vanhasta kirkosta on tullut tärkeä keskusta-alueen yhteiskunnallisen ja diakonisen työn toimija, joka tekee tiivistä yhteistyötä Tampereen kaupungin ja monien järjestöjen kanssa.

Tunnustuksena arvokkaasta työstä Tampereen kaupunki palkitsi Olli Viljakaisen Vuoden aikuinen -tunnustuksella marraskuussa 2022. Perusteluissa todetaan Vanhan kirkon pastorin tehneen hienoa työtä Kirjastonpuiston nuorten tukemiseksi ja auttamiseksi.

Vähemmän penkkejä – lisää toimintaa

Kahden vuoden takaisissa muutostöissä Vanhan kirkon takaosasta poistettiin kuusi ja sivusakaroista neljä penkkiriviä. Vapautuneeseen tilaan rakennettiin kahvio, pieni keittiö ja äänieristetty lasirakenteinen tila. Kirkkoon saatiin myös esteetön vessa.

Tampereen seurakuntien yhteinen kirkkoneuvosto päätti joulukuussa esittää yhteiselle kirkkovaltuustolle, että kirkkotilan muutokset jäisivät pysyviksi. Mikäli kirkkovaltuusto 12. tammikuuta hyväksyy esityksen, Museovirastoa pyydetään vahvistamaan muutostöiden kokeilu pysyväksi järjestelyksi.

Viljakainen toivoo, että penkit eivät tule takaisin. Hän on kokenut muutostöiden vaikutukset käytännön työssään.

– Kirkko on kulttuurihistoriallisesti arvokas rakennus, ja ymmärrän toki monet mielipiteet penkeistä. Tosiasia kuitenkin on, että moni juttu olisi jäänyt tekemättä, jos muutoksia ei olisi tehty. Yhteisöllisyyden luominen ja ihmisten kohtaaminen kahvitilassa on luontevaa ja merkittävä lisä kirkon toiminnassa.

– Joku teologi on sanonut, että tyhjä kirkko on merkki kauan sitten unohdetusta Kuninkaasta. Olisi tosi kiva juhla Vanhan kirkon 200-vuotisjuhla, kun kirkko on elossa.

Charles Bassin suunnittelema kirkko valmistui 1824, ja se vihittiin käyttöön vuonna 1825.

”Haluan palvella kirkkoa, ja yritän tehdä parhaani, missä tehtävässä ikinä olenkin. Olen myös kiitollinen esihenkilöille, ja kaikille, jotka ovat mahdollistaneet työni ja tukenet minua siinä”, pohtii Vanhan kirkon pappi Olli Viljakainen.

VANHAN KIRKON
TAPAHTUMIA:

- ICCK English Service su 8.1. klo 16
- Avoimet ovet alkaen ti 10.1. klo 10–12 ja ke, pe klo 13–15
- Vanhan kirkon messu pe 13.1. klo 18
- Agnostikkoklubi pe 20.1. klo 19, vieraana tamperelainen jouhikkotaiteilija Pekko Käppi
- YLE-TV taltioi kaksi Vanhan kirkon tapahtumaa 3.2. ja 17.2.

Kolme messua – Kristuksen kirkko

Perjantaimessun lisäksi Vanha kirkko on englanninkielisen messuyhteisön English Servicen ja nykyisin myös Saateenkaarimessujen koti.

Viljakaisen mukaan Vanha kirkko ei kuitenkaan ole varsinainen messuyhteisö, vaikka kirkossa messuja järjestetäänkin.

– Emme tarjoa kaikkea sitä, mitä seurakunta tai lähikirkko tarjoaa. Työssämme on vahva yhteiskunnallinen ja diakoninen näkökulma, ja haluamme palvella niitä ihmisiä, jotka tänne tulevat. Toivon mukaan Vanha kirkko voisi olla monelle ihmiselle myös ensi kosketus kirkkoon.

– Selektiivisyydestä ja tästä työnäystä huolimatta Vanha kirkko on Kristuksen kirkko, ja olen osa sitä. Haluan olla rakentamassa yhteistä kirkkoa, en anarkistista liikettä, vastaa Viljakainen saamaansa arvosteluun.

Vanhassa kirkossa on järjestetty myös konsertteja, Agnostikkoklubeja ja kahvilailtoja, joissa on nähty vierailuvia esiintyjä. Kirkolla kokoontuu myös voimavararyhmä nuorille aikuisille, ja siellä järjestetään apuopekoulutuksia rippileirejä varten.

Vahvat kumppanuudet – lisää yhteistyötä

Uutta toimintaa on tulossa keväällä 2023, jolloin kirkossa aloittaa lapsiperheille suunnattu Hengaa täällä -hanke.

Yksikään ulkopuolista rahoitusta saaneista hankkeista ei ole ollut Viljakaisen oma idea.

– Meitä on pyydetty mukaan. Näyttää siltä, että kirkon kanssa halutaan tehdä yhteistyötä. Olemme solmineet vahvat kumppanuudet, ja kaikilla toimijoilla on yhteinen päämäärä ja halu auttaa ihmisiä, iloitsee hän.

Papin oma toive on hakea Euroopan sosiaalirahastolta rahoitusta Tampereelle muuttavien nuorten aikuisten tukemiseen.

– Tänne tulee paljon nuoria, joilla ei ole työ- tai opiskelupaikkaa, ja monet kärsivät yksinäisyydestä. Emme voi

pelastaa kaikkia, mutta haluaisimme tarjota heille jonkin paikan, jossa he voisivat kokea olevansa osa tätä yhteiskuntaa.

Viljakainen ei jaksaa murehtia tuonpuoleisesta. Päivän evankeliumi on se, mikä pelastaa ihmisen päivän juuri tänään. Se voi olla lämmin ateria tai kohtaaminen.

– Jos ihminen on pulassa tänään, hän tarvitsee apua ja pelastuksen ahdistuksesta siinä hetkessä. En silloin vält-

”Kun koen sellaisia hetkiä, että ymmärrän elämästä jotakin uutta, ymmärrän Jumalasta tai Jumalan rakkaudesta vähän enemmän.”

tämättä puhu hänelle Jeesuksesta. Ihminen tarvitsee silloin jotakin muuta.

Nuorten huoliin ja pahoinvointiin pureutuu myös Forum-teatteri, jonka ensimmäiset näytökset nähdään toukuussa Tampereella. Tampereen Teatterin, Draamaräätäleiden ja Vanhan kirkon yhteishanke on saanut tukea Tampereen seurakuntien osallistuvasta budjetoinnista.

– Nuorilla on tosi paljon pahoinvointia. Jostain syystä moni putoaa kyydistä, eivätkä he löydä paikkaansa. Haluamme, että päättäjät näkisivät, mitä ruohonjuuressa ta-

pahtuu, ja mitä ajatuksia siellä käydään läpi. Ehkä sen avulla maailma voisi muuttua hitusen paremmaksi paikaksi, mieltii 45-vuotias Viljakainen, joka on kahden lapsen isä.

Hän kutsuukin Tampereen seurakuntien ja Tampereen kaupungin luottamushenkilöitä tutustumaan Vanhaan kirkkoon ja siellä tehtävään työhön.

Avoimet ovet – ihmisten kohtaamista

Erityisen innostunut Olli Viljakainen on avoimista ovista, jotka alkavat Vanhassa kirkossa loppiaisen jälkeen. Ovet ovat auki päiväsaikaan kolmena päivänä viikossa.

Vanhan kirkon työntekijöiden eli Olli Viljakaisen ja pastori Kati Elorannan lisäksi mukana avoimissa ovissa on Tuomiokirkkoseurakunnan sekä Diakonian ja yhteiskuntavastuun työntekijöitä.

– Kirkossa voi pistäytyä juttelemassa. Ehkä jonain päivänä voimme tarjota syötävääkin, tai ainakin kahvia ja teetä. Myös katulehti *Roheen* lehtijako myyjille tapahtuu täällä avointen ovien aikaan.

Kevättalvella Viljakaisen suunnitelmissa on aloittaa avoin ryhmä ihmisille, jotka ovat kiinnostuneita keskustelemaan kristinuskosta ja elämästä.

– Ajattelen, että keskustelu lähtee ennen kaikkea ihmisten kysymyksistä ja tarpeista.

Viljakainen sanoo, että hänen oma Jumala-kuvansa on rikkinäinen, ja se muuttuu koko ajan.

– En edusta perillepääsyä, vaan matkaa ja prosessia, jossa minä muutun.

– Ajattelen niin, että olen tavallaan tullut uskoon monta kertaa. Kun koen sellaisia hetkiä, että ymmärrän elämästä jotakin uutta, ymmärrän Jumalasta tai Jumalan rakkaudesta vähän enemmän. Niinä hetkinä Jumala-kuva muuttuu. Toivottavasti niitä hetkiä tulee vielä paljon lisää. ♦

Lisää Skeittitapulista ja Hengaa täällä

-hankkeesta sivulla A 4

Kuva: Ilari Airikka

Lämpimiä sukkia muurien sisäpuolelle

Toiko pukki liikaa sukkia, tai onko niitä tullut neulottua varastoon? Vankilapastorit ovat pyytäneet lämpimiä villasukkia vankeusrangaistusta suorittaville.

– Otan niitä vastaan ja toimitan eteenpäin tar-

vitseville, lupaa erityisdiakonian viranhaltija **Mari Paija** Tampereen seurakunnilta.

Hän pyytää myös vinkkejä henkilöistä, joilta sukkia ehkä löytyisi: mari.paija@evl.fi, 050 366 3213

Vertaistukiviikonloppu abortin läpikäyneille

Abortti saattaa herättää naisissa monenlaisia tunteita. Joskus tunteet voivat nousta pintaan vuosia, jopa vuosikymmeniä tapahtuneen jälkeen.

Oli abortista sitten lyhyt tai pitkä aika, on merkityksellistä saada puhua kokemuksesta ja saada ymmärrystä tunteisiin, jotka nousevat pintaan. Vertaistuen merkitys on myös tärkeää. On muitakin, jotka ovat käyneet läpi samaa.

Askeleet-vertaistukiviikonlopussa 13.–15. tammikuuta käsitellään aborttikokemukseen liittyviä tunteita luottamuksellisessa ilmapiirissä. Mukana on myös vertaisohjaajia, jotka ovat jo työstäneet

oman kokemuksensa.

Tilaisuuden järjestäjänä on Tampereen Nuorten Naisten Kristillisen yhdistyksen Itu-työ, joka on jo vuodesta 2004 tarjonnut neuvonta- ja keskusteluapua yllätysraskaustilanteessa oleville ja abortin kokeneille.

Askeleet-vertaistukiviikonloppu abortin läpikäyneille 13.–15.1. Tampereen NNKY, Hämeenpuisto 14 F. Ilmoittautumiset ja tiedustelut: Itu-vastaava Outi Papunen, p. 040 832 9001, www.ituprojekti.net

Kursseja evankeliointityöhön

Varusta Suomi -kampanja jatkuu syksyn Media Mission jälkeen ensi vuoden ajan ympäri Suomea, myös Tampereella.

– Varusta Suomi -kurssilla ja sitä seuraavalla Xee-kurssilla opetellaan käymään hengellisiä keskusteluja elämästä ja uskosta luontevasti läheisten ja tuttavien kanssa sekä kertomaan oivaltavia tarinoita, kertoo Eteläisen seurakunnan kappalainen **Soile Rantavuori-Kähärä**.

– Moni kaipaa apua hengellisiin kysymyksiin, ja siinä voi seurakuntalainen antaa apua toiselle. Vanha Evankeliointi elämäntapana -kurssi, nykyisin uudistettu pitkä Xee-kurssi, antaa valmiuksia käydä hengellistä keskustelua.

Varusta Suomi -viikonloppu järjestetään 13.–15. tammikuuta Tampereen keskustassa, Vapaa-kirkolla.

– Siellä innostetaan kertomaan omaa tarinaa, ja siinä saa maistiaisia keskusteluista. Osallistujia haastetaan lähtemään pitkään Xee-kurssiin, joka kestää 13 viikkoa.

Koulutuksessa on havaittu tärkeiksi käytännön harjoittelut kolmen henkilön tiimeissä. Joka viikko pyritään käymään keskusteluja tuttavien ja läheisten kanssa. Ohjaajina toimivat viime vuonna koulutuksen käyneet tamperelaiset tiiminvetäjät.

Varusta Suomi -viikonloppu pe–su 13.–15.1. Vapaa-kirkossa, Puutarhankatu 17

Xee-kurssi Hervannan kirkolla ja etänä torstaina 19.1. kello 17, jatkuen 13 viikkoa. Ohjelma ja ilmoittautuminen: xee.fi

Mielen muutoksesta apua laihtumiseen ja painonhallintaan!

Kurssit Tampereella GOGO:lla ja NNKY:llä, sekä verkkokurssina www.psykologinenpainonhallinta.fi

IP | PSYKOLOGINEN
PAINONHALLINTA
PROSESSI

**TAMPEREEN
RAUHANYHDISTYS RY.**

Nekalankulma 1, Tampere

**Seurat
pääsääntöisesti
keskiviikkoisin ja
lauantaisin klo 19
sekä sunnuntaisin
klo 16 ja 18.**

Ajantasaista toimintakalenteria
ylläpidetään internetsivuilla,
joista seurat on
myös kuunneltavissa:
tampereenrauhanyhdistys.fi

Ev.lut. kirkon
lestadiolainen herätysliike
ESIKOISET

Talviseurat 14.-15.1.
LA klo 13, SU klo 12 ja 16
lauantain iltamessu klo 17

Seurat ja pyhäkoulu
Sunnuntaisin klo 15

Tervetuloa!

Uudenkylän srk-talo
Ali-Huikkaantie 13b, Tre
www.esikoiset.fi

Herättäjä-Yhdistys

**pe 20.1. klo 18
kotiseurat
Rantalalla,
Kaartotie 1.**

Hyvää Uutta Vuotta!

Ammattilaiset palvelevat

Kodin perussiivoukset
Yritysten siivoukset
Remonttisiivoukset
Muuttosiivoukset

Palvelua ja puhtautta
20v

Pyydä tarjous:
045 126 6938
**Anna siivous-
lahjakortti!**

www.uusierasiiivouspalvelut.fi

Tampereen
HAUTAUSPALVELU OY
Juhani Mäkipää

Sinulle, joka olet menettänyt läheisesi
-palveleva perheyhteyksemme

Päivystys 24h - 050 362 9690

Kalevan puistotie 17 (03) 255 4102 Kauppakatu 12 (03) 253 1720 Aleksanterinkatu 15 (03) 212 2137 (htsto Vuori)

Palvelemme joustavasti myös liikeaukioloaikojemme ulkopuolella.
www.tampereenhautauspalvelu.fi

HYÖDYNNÄ TURVALLINEN MEDIAYMPÄRISTÖ

Tavoita
kerralla yli

829 000
taloutta

Valitse yrityksellesi sopiva ilmoituspaketti!

Ota yhteyttä myyntiimme ja pyydä tarjous

Pirjo Teva 040 680 4057 pirjo.teva@kotimaa.fi • Juha Kurvinen 040 665 5983 juha.kurvinen@kotimaa.fi

”Kuin pääsisi uusiin maisemiin”

Kirjallinen kahvisalonki tarjoaa raikkaita tuulahduksia arkeen

Mummon Kammari, Tampereen seurakuntien vapaaehtoistoiminnan keskus, on tarjonnut kirjallisuudesta ja muus-takin kulttuurista kiinnostuneille sään-nöllisiä tapaamisia jo noin 20 vuotta.

Maanantaisin kuunnellaan vierailijan esitystä ja keskustellaan, sitten siirrytään aulakahvilaan jatkamaan jutustelua ja kahvittelemaan.

Viime syyskauden tapaamisten aiheet kuvastavat hyvin kahvisalongin ulottuvuuksia. Klassikkokirjailijoita tutkineet puhujat Juha Druvva ja Hannu Syväoja veivät kuulijat menneisyyden maisemiin. Kuultiin tietoa muun muassa Kauppi-Heikistä, Eino Säisästä ja Jalmari Finnestä. Teaterihistoriaan tuli kurkistus Hanna Suutelan kertoessa teaterinjohtaja Tilda Vuoresta.

Nykypäivää olivat esittelyt teatteritarjonnasta ja uusista kaunokirjoista sekä taiteen symboliikasta, lisäksi kuultiin filosofiaa rakkaudesta. Olipa aihe ajallisesti ja taiteenlajiltaan mikä tahansa, kuulija saattoi huokaista: – Kuin pääsisi uusiin maisemiin.

Kevätkaudella sama linja jatkuu. Teologian maisteri Olli-Pekka Mäkinen esittelee huutolaispojan elämästä kertovaa kirjaansa, ja kirjailija **Maritta Hirvonen** puhuu siitä, miten hänen kirjansa ovat syntyneet.

Toimittaja Ritva Alpola avaa Volter Kilven elämäkerrtaa, seurakuntapastori, kirjailija Jari Kuusi Messukylää tarinoiden miljöönä ja emeritusprofessori Jukka Mustonen sairauksia Kalle Päätalon tuotannossa. Ennen kalevalanpäävää filosofian lisensiaatti Risto Maula valottaa filosofiaa Kalevalasta.

Kirjallisuusaiheiden lisäksi on tarjolla hyödyllistä tietoa, kun esimerkiksi digiasiantuntija Katri Sillanpää opastaa välttämään vaaroja tietotekniikan parissa.

Kaikki ovat vapaaehtoisia

Kirjallista kahvisalongia on luotsannut jo yli 15 vuotta äidinkielenopettaja **Arja Arohonka**, ja hänen parinaan on viime vuoden toiminut äidinkielenopettaja Marja Leena Koli. Vetäjän pitkäaikaisuus kertoo toiminnan mielekkyydestä.

– Sukeltamiset ”mahdollisiin maailmoihin”, ja uudet kiehtovat tuttavuudet ovat olleet voimavara vailla vertaa, Arohonka perustelee.

Vapaaehtoisuus leimaa niin vetäjiä, esiintyjiä kuin osallistujia. Kirjailija Maritta Hirvonen on iloinut siitä, että yleisö on kiinnostunut ja kulttuuritietoista. Hänestä on myös hauskaa saada kysymyksiä.

Lukijoiden kohtaaminen on hänen mukaansa tärkeämpää kuin näkyvyys tai palkitukse tuleminen, sillä lukijallehan kirjoitetaan.

– Yksittäisen lukijan antama kiitos kirjailijalle on kaikin parasta palautetta, Hirvonen tiivistää.

Liisa Ritanen viihdyttää yleisöä hausalla ja koskettavalla tarinalla sukulaissuhteista. Vasemmalla edessä Kirjallisen kahvisalongin ohjaajat Marja Leena Koli ja Arja Arohonka.

Pitkäaikainen, yli kymmenen vuotta kahvisalongiin osallistunut kasvatustieteen maisteri **Maija Eräranta** on kuulija, keskustelija ja puhuja. Kirjallisuutta harrastavana hän on esitellyt uutta kirjallisuutta ja lukenut yleisölle tarinoita.

Hänelle maanantait merkitsevät paljon erityisesti siksi, että yksineläjänä hän tapaa vertaisiaan ja ystäviksi tulleet kävijöitä.

– Oikein odotan ihmisten tapaamista. Kahvipöydissä on erittäin hyviä keskusteluja, Eräranta toteaa.

Yllätyksiä ja yhteisöllisyyttä

Lukuvinkit ja tieto itselle vähän vieraammista kirjallisuudenlajeista tai tarkastelutavoista saavat pysymään kahvisalongin jäsenenä.

Vuoden mukana ollut, eläkkeellä oleva liikunnanopettaja **Sirkka Karsisto** tuo esiin myös muuta. Uudet tuttavuudet kahvikupin ääressä ovat tärkeitä, mutta yllätys, yllätys: tuttuja on jopa niin kaukaa kuin lastentarhan vuorsilta tai kansakoulusta.

Sirkka Karsisto ottaa helposti vinkeistä vaarin. Kahvisa-

lonki saa innostumaan uusien kirjojen, lajien ja aiheiden pariin. Hän korostaa, että esiintyjät ovat olleet innostavia ja ”puhuneet koko persoonalla”.

Pirjo Latokangas ja **Hannu Honkkila** lukivat syksyllä *Silta*-lehdestä ennakkojutun kahvisalongista ja päättivät: Sinne!

Näin alkoi uusi maanantaiharrastus, joka on yllättänyt sekä esiintyjien että kuulijoiden asiantuntemuksella ja mahdollisuudella itsen sivistämiseen niin, että heti tulee kirjastoon asiaa. Syksyn tilaisuudet ovat vakuuttaneet Latokankaan ja Honkkilan jatkosta:

– Aiomme keväällä olla mukana mahdollisimman paljon. Kirjallinen kahvisalonki tarjoaa raikkaita tuulahduksia eläkeläisen arkeen. ♦

Marja Leena Koli

Kirjallinen kahvisalonki maanantaisin kello 13 alkaen 23.1.2023 Seurakuntien talon Näsin salissa, Näsilinnankatu 26

Lisätietoja tilaisuuksista: mummonkammari.fi ja Aamulehden Menot-sivusto

Sirkka Karsisto (oik.) keskustelelee kahvittelun lomassa Liisa Ritanen kanssa.

Pirjo Latokangas ja Hannu Honkkila lukivat *Silta*-lehdestä jutun Kirjallisesta kahvisalongista ja kiinnostuivat.

Sally Azar vihitään kirkkonsa papiksi ensimmäisenä naisena

”Minulle ei ole tärkeää olla kirkkoni ensimmäinen papiksi vihitty nainen, mutta kirkolleni ja maalleni on tärkeää, että nainen voi olla pappi”, toteaa tammikuussa Jordanian ja Pyhän maan evankelis-luterilaisessa kirkossa pappisvihkimyksen saava Sally Azar.

Sally Azar, 25, kasvoi pappisperheessä ja tiesi lapsesta alkaen haluavansa tehdä jotakin kirkossa. Hän yritti miettiä muitakin opiskelualoja ja ammatteja, mutta ajatukset palasivat aina teologian opiskeluun.

Lähi-idän ainoa protestanttinen teologinen oppilaitos on Libanonissa, joten hän aloitti teologian opintonsa siellä ja jatkoi sitten maisteriksi Saksassa. Saksan kieltä hän oli oppinut jo käydessään saksalaista katolista koulua Jerusalemissa.

– Kirkostamme on kyllä lähtenyt muitakin naisia opiskelemaan teologiaa, mutta he eivät ole sen jälkeen syystä tai toisesta palanneet kotiin. Minä palasin perheeni takia ja siksi, että olen saanut kirkolta paljon, joten haluan nyt vuorostani antaa takaisin.

Kaikki eivät hyväksy naisia papeiksi

Pappisnaiset eivät sinänsä ole vieras näky Jordanian ja Pyhän maan kirkossa. Siellä on työskennellyt muutamia ulkomaalaisia pappeja. Suhtautuminen ensimmäisen palestiinalaisyntyisen naisen pappeuteen on kuitenkin erilainen.

– En oikein itsekään ymmärrä, mikä ero on ulkomaisella ja paikallisella papilla, mutta minulle on viime vuoden aikana jo selvinnyt, minkälaisia asioita tähän liittyy.

– Meidän hyvin pieni luterilainen kirkkomme on yksi 13 kirkkokunnasta alueella – noin 3 000 luterilaista kaikkiaan 100 000 kristityn joukossa – ja ekumeeniset suhteet sekä kirkkojen välinen yhteistyö ovat meille hyvin tärkeitä.

Azarin mukaan jotkin kirkot ovat jo uhanneet katkaista suhteet, jos hänen kirkkonsa vihki naisia papeiksi.

– Palestiinalaiskulttuuri on myös hyvin patriarkaalinen. Kaikki naisetkaan eivät hyväksy naisten pappeutta, ja nähtäväksi jää, miten minuun suhtaudutaan muslimien parissa.

Kirkko on kuitenkin päättänyt hyväksyä molempien sukupuolten pappeuden.

– Toivon kovasti, että en jää ainoaksi. Kirkollamme on kuitenkin hyvin vahva naistyö ja oma tasa-arvolinjaus. Naisia on mukana kaikissa kirkon elimissä ja toimikunnissa.

Naiset ovat vahvasti mukana myös vapaaehtoistyössä monien työpajojen ja tapahtumien järjestäjinä. Lisäksi pastoreiden vaimot vastaavat seurakuntien naistyöstä – ilman palkkaa, vaikka useimmilla on omakin työnsä.

Sally Azar miettiikin vähän huvittuneena, odotettaisiinko hänenkin mahdollisen tulevan puolisonsa tekevän seurakunnassa jotain vastaavanlaista palkatonta työtä kuin muidenkin pappien puolisojen.

Azarin perhe on tukenut hänen haluaan opiskella teologiaa ja ryhtyä papiksi. Samalla perhe on pyrkinyt varmistamaan, että hän todella haluaa sitä, eikä tee sitä vain siksi, että koko perheen elämä on aina liittynyt niin tiiviisti kirkkoon.

– Äiti vähän hangoitteli ensin vastaan, mutta ei sukupuoleni takia, vaan siksi, että on nähnyt isän tekevän niin paljon töitä.

Yksi haaste hänen tulevassa työssään voikin olla se, että hänen isänsä on myös hänen esimiehensä, kirkon nykyinen piispa. Hyvä puoli on se, että hän saa varmasti tukea ja opastusta isältään. Riskinä on, että he itse, mutta varsinkaan muut eivät ehkä osaa aina erottaa, ovatko tässä nyt tekemisissä keskenään isä ja tytär vai piispa ja hänen alaisensa.

Nuoret ovat myös nykyisyys

Jordanian ja Pyhän maan luterilaisella kirkolla on kuusi seurakuntaa ja kymmenkunta pastoria, joista muutama on yliopistossa työskenteleviä eli akateemisia pastoreita. Sally Azar vihitään pastoriksi johonkin seurakuntaan – hän ei vielä tiedä mihin.

Häntä kiinnostaa kovasti lasten ja nuorten elämä sekä asema kirkossa. Azarin mielestä on tärkeää muistaa, että nuoret eivät ole vain tulevaisuus, vaan myös nykyisyys.

– Pitää ajatella sitä, mitä nuoret tarvitsevat juuri nyt. Lähi-idässä nuoret eivät enää käy kirkossa joka sunnuntai. Meillä on pyhäkouluja, leirejä ja rippikouluja, mutta haluan saada nuorten äänen paremmin kuuluviin kirkossa. Haluan nuorten tietävän, että he ovat yhtä arvokkaita seurakunnan jäseniä kuin muutkin.

Paljon palestiinalaisia, myös kristittyjä, on muuttanut muualle, mutta Sally Azarin mukaan kaikki toivo paremmasta tulevaisuudesta ei ole vielä mennyttä.

– Jos olisi, kaikki olisivat jo lähteneet. Palestiinalaisuus ja toivo kulkevat käsi kädessä, usko ja toivo kuuluvat yhteen. Ne auttavat nuoriakin kestämaan kaikkea sitä, mitä nuoren ihmisen ei kuuluisi joutua kohtaamaan.

Kirkko tekee niin nuoriso- kuin muussakin työssä paljon yhteistyötä muiden kirkkokuntien kanssa. Yhdessä järjestetään esimerkiksi tapahtumia, leirejä ja partiotointimintaa. Samassa perheessä voi olla useiden kirkkokuntien jäseniä.

Ekumenia on luonnollista, uskontodialogi vaikeampaa

Azarin mukaan ekumenia siis on luonnollinen osa elämää, mutta uskontojen välinen vuoropuhelu, dialogi, onkin sitten vaikeampaa. Jokainen on joko muslimi, kristitty tai juutalainen. Uskonnotomia ei ole, ja ihmisen identiteetti on vahvasti yhteydessä uskonnon kanssa.

– Kouluissa on rauhan ohjelmia, jotka eivät liity uskontoon, ja kristillisissä kouluissa on sekä muslimiä että kristittyjä. Itse asiassa omalla luokallani katolisessa koulussa oli kahdeksan oppilasta, joista minä olin ainoa kristitty. Oppilasmäärä oli pieni, koska olimme osa saksankielistä opetusohjelmaa.

– Palestiinalaisuus yhdistää kristittyjä ja muslimiä, mutta ystävyyssuhteet juutalaisten nuorten kanssa eivät kestä pitkällä tähtäimellä, politiikka estää sen. Kun juutalainen nuori aikuistuu, hänen on mentävä armeijaan. Se tarkoittaa sitä, että jonakin päivänä hän on sinua vastassa tarkistuspisteellä. ♦

Kirsi Elo

Kuva: Sami Mannenheimo

Sally Azar osallistui huhtikuussa Suomen Lähetysseuran kirkkokumppaneilleen järjestämään rauhan ja sovinnon teologian työpajaan Suomessa. Lähetysseura tekee Jordanian ja Pyhän maan evankelis-luterilaisen kirkon kanssa yhteistyötä muun muassa nuorten, rauhantyön, johtajuuden, diakonian ja paremman koulutuksen parissa.

Laulun ilo kantaa pitkälle

Koin heti oloni kuoroon kuuluvaksi, kiittää vuoden alussa mieskuoro Kelojen puheenjohtajana aloittanut **Matti Kerppola**.

Hän on harrastanut kuorolaulua jo viisitoista vuotta. Harrastusidean keksi vaimo, kun perhe asui Hollolassa, ja molemmat liittyivät paikalliseen viihdekuoroon. Tampereelle muuton yhteydessä viihdekuoroksi valikoitui Cantarelli.

Keloihin Kerppola päätyi jäätyään reilu vuosi sitten eläkkeelle ja liittyttyään Tampereen Kansallisiin Senioreihin. Yhdistyksen kerhona toimiva Kelot on vienyt mennessään.

– Mieskuorolaulussa on puolensa, siinä on isänmaallisuutta ja hengellisyyttä, jota olen ruvennut kaipaamaan. Vaikka hyppy viihdekuorosta mieskuoroon olikin suuri, se oli myös antoisaa ja toi mukanaan syvällisyyttä.

Vetovastuuseen häntä suositteli edellinen puheenjohtaja Lauri Hervonen, joka tiesi Kerppolan toimineen aiemmin Cantarellin puheenjohtajana.

Syksyllä Kerppola aloitti myös Mieskuoro Laulajien Senioreissa, jossa laulut ovat samantyyppisiä.

– Tässä kohtaa Kelot on vielä päällimmäisenä, mutta molempiin riittää aika.

Harrastus paitsi vaatii seisomisen takia hie-
man kuntoa, myös kehittää hengitystaitoa.

– Ei puhalleta ilmaa ulos, vaan annetaan sen vain virrata.

– Bassot luovat kokonaisuudelle perustan, jonka päälle tenorit laulavat melodiam. Pitää siis aina kuunnella, että tenoriäännet kuuluvat: tarkoitushan on, että lauletaan muiden kanssa, ei yli, ykkösbasso painottaa.

Kelot taipuu moneen

Matti Kerppolan lapsuudenkodissa aina joku soitti pianoa.

– Minäkin soitin, mutta harmillisesti lopetin nuorena. Nyt olen kuoron myötä aloittanut taas. Siitä on hyötyä erityisesti kuorokappaleiden opettelussa.

Hänen mielestään Kelot taipuu moneen, vaikka nuorin laulaja onkin jo 65-vuotias ja vanhimmat kahdeksankymppisiä.

– Musiikkimme on jylhän isänmaallista ja kauniin hengellistä – mutta meilläkin on kirjattu vuoden 2023 ohjelmaan, että panostamme enemmän myös serenadeihin ja juomalauluihin sekä eri aikakausien lauluihin.

Kelot täytti viime vuonna puoli vuosisataa, ja esitti sen juhlistamiseksi kuoronjohtaja Jussi Tammisen säveltämän ja sovittaman laulun *Kahdenlaisia keloja*. Sanat siihen on kirjoittanut kuorolainen Timo Sivula.

Seurakuntien yhteistyökuoro toimii mes-
suavustajana muutaman kerran vuodessa, ja harjoituspaikkana on Pynnin seurakuntakoti. Yksi osa toimintaa on myös palvelutaloissa, sairaaloissa ja eläkeläisyhdistyksen sekä Kaatu-
neiden Omaisten tilaisuuksissa esiintyminen.

– Meillä on hyvät valmiudet ottaa vastaan kutsuja kirkollisiin ja hengellisiin tilaisuuksiin, sillä valikoimassa on runsaasti hengellisiä kappaleita.

Pääkonsertit ovat ystävänpäivän aikoihin pidettävä Ystävyydellä-konsertti ja joulukonsertti. Kelot esiintyy näissä usein yhdessä naiskuoro Katajaisten kanssa. Lisäksi vuoden mittaan on lyhyempiä esiintymisiä. Suunnitelmassa on myös vahvistetun kvartetin toiminnan elvyttäminen.

Tulevaisuus näyttää Kerppolan mukaan hyvältä: kuorolaisia on kolmisenkymmentä, ja vaikka vaihtuvuutta on ollut, jokaista ääntä on tullut mukaan sopivasti. Aina on kuitenkin tilaa uusille laulajille.

Ylipäätään kuorolaulu vaikuttaa olevan voimissaan.

– Sekakuoroihin on tullut todella paljon 20–30-vuotiaita. Mies- ja naiskuorotkaan eivät missään tapauksessa ole ikäkysymys, vaan liikkeelle lähdetään esimerkiksi opiskelijakuoroista. ♦

TEKSTI: **Asta Kettunen**

KUVA: **Hannu Jukola**

Tämä on todella mukava yhteisöllinen porukka, klassisen musiikin ja oopperan ystäväksi tunnustautuva Matti Kerppola kehuu. Hänen tabletistaan löytyvät yli kolmensadan laulun nuotit.

Lukijalta

Voi mikä kalenteri

Tampereen evankelis-luterilaiset seurakunnat on julkaissut joulukalenterin. Tässä eräitä esimerkkejä luukkujen sanomista:

Luukku 17: "Maria osoittaa, että spesiaalityyppien eteen sattuu spesiaalihaasteita." Hetkinen: Olikos se Marian elämä nyt sattumaa vai Jumalan johdatusta?

Luukku 18: "Kuningas syntyy joka joulu uudelleen – kuka väittää, ettei uusia mahdollisuuksia tule?" Eikö kuninkaalla ole nimeä vai eikö se ole tiedossa? Miten elää sitten kahden joulun välisen ajan? Eikö Kristus olekaan mahdollisuus joka päivä?

Luukku 23: "Luota intuitioon, niin Joosefin te-ki." Kirkolliskokouksen vuonna 1938 hyväksymässä raamatunkäännöksessä mainitaan, että "herättyään unesta Joosef teki niin kuin Herran enkeli oli käskenyt tehdä." (Mt 1:24) Kumpaan nyt siis pitää luottaa: intuitioon vai Jumalan johdatukseen?

Luukku 21: "Jee, suksen". Kuvassa suksista on tehty risti. Se tuntuu pilkkaavan raamatullista Golgatan ristiä.

Luukku 25: "Toivo alkaa siitä, mihin kyynisyys jää."- Jos kuvalla (kaksi naista ja lapsi) halutaan viestiä, että kirkko suvaitsee ja hyväksyy samaa sukupuolta olevien parisuhteen, niin mihin se on kadottanut alkupe- räisen kuvan Mariasta, Joosefista ja lapsesta?

Kalenterin takaosan tekstistä puuttui kokonaan maininta miksi, ja kenen kunniaksi joulua vietetään. On todella surullista ja huolestuttavaa, että kristillinen seurakunta peittelee joulun sanoman niin huolellises- ti, ettei edes syntymäpäiväsankarin nimeä mainita.

Olisin odottanut, että seurakuntien kalenterin jokai- sessa luukussa olisi ollut Adventin ja Joulun Lapsen sanomaa.

Aarne Plukka

Joulu on rakkauden aikaa

Joulun aika on ilon ja rakkauden sekä toivon juhlaa. Hienoa, että saan kuulua seurakuntaan, kristittyinä kansalaisena, juuri sellaisena kuin olen.

Hienoa, että seurakunta haluaa jakaa iloa ja toivoa sekä välittämistä esimerkiksi joulukalenterin kautta. Kiitos!

Tarja Kallio

Kiitos

Isot kiitokset teille kaikille, jotka olette osallistuneet kotiin jaetun joulukalenterin tekoon. Aivan hieno ja koskettava kalenteri. Joka luukun takana on ajatuksia herättävä mielilause. Toivottavasti ensi vuonna tulee uusi kalenteri!

Auli ja Seppo Edelmann

Vastine: Joulukalenteri on kuva moninaisesta elämästä

Kiitos lukemattomista palautteista, joita olemme saaneet Tampereen seurakuntien joulukalenterista. Kyseistä kalenteria jaettiin monissa Suomen seura- kunnissa pääkaupunkiseudulta Pohjanmaalle.

Kalenteri jaettiin kaikkiin tamperelaisiin koteihin,

Seurakuntien joulukalenterin 2022 tekstit on tehnyt Karoliina Pentikäinen ja sen on kuvittanut Hanna-Riikka Heikkilä.

joilla ei ole ilmaisjakelueliä. Valitettavasti jakeluta- van vuoksi kalenteria ei siis ole jaettu jokaiseen tam- perelaiseen postiluukkuun.

Palaute on ollut hyvin kahdensuuntaista. Joidenkin mielestä kalenteri on parasta, mitä seurakunnasta on tullut pitkään aikaan.

Toisaalta monen mielestä kalenteri ei ole riittävän kristillinen, tai se on jopa epäkristillinen. Jollakin tavalla tämä keskustelu on hyvin samankaltaista kuin adventin televisiomessun sambakulkueesta käyty sananvaihto.

Tampereen seurakunnat on valinnut kehittämisen kohteeksi vuorovaikutuksen, jota rakennetaan erityi- sesti 18–40-vuotiaiden tamperelaisten kanssa. Tämä ryhmä oli mielessämme myös silloin, kun yhdessä kalenteriprojektiin lähdettiin. Kristillisen uskon sanoi- tusten ja ilmenemismuotojen moninaisuus on kirkolle mahdollisuus.

Tämä elämän moninaisuuden näkyminen oli yksi kalenterin sisältöjä vahvasti määrittävä teema. Oli se sitten sambaa Helsingissä tai joulukalenteri Tam- pereella, strategiamme ydin "Olla kristitty itselleen merkityksellisellä tavalla" tarkoittaa sitä, että on mah- dollista ihastua kalenteriin, kokea sen äärellä pyhää tai olla ihastumatta.

Itse liikutuin joulutervehdyksestä, jonka tuomioro- vasti Olli Hallikainen oli kirjoittanut kalenterin kääntö- puolelle. Minulle nuo sanat olivat joulun evankeliumi – kirkkaana ja toivoa tuottavana.

Tähän pyrimme myös alkavana vuonna. Että sano- ma olisi kirkas moninaisin sanoituksin. Että usko, toi- vo ja rakkaus saisivat näkyä tamperelaisessa elämässä tavoin, jotka ovat ihmisille itselleen merkityksellisiä. Että toivo syntyisi, rakentuisi ja kantaisi.

Jussi Laine

Tampereen seurakuntien kehittämistyön johtava asiantuntija

Kirjoita mielipiteesi Sillan lukijapalstalle!

Kirjoita Sillan yleisönosastoon mieltäsi askarruttavasta asiasta tai anna palautetta lehdestä. Tekstin ihannepi- tuus on noin 1200 merkkiä välilyönteineen.

Lukijalta-palstalla julkaistavaksi toivottuihin tekstei- hin on aina liitettävä lähettäjän nimi ja yhteystiedot.

Jos haluat tekstin julkaistavaksi nimimerkillä, laita

siitä maininta tekstin yhteyteen ja käytettävä nimi- merkki. Tällöin yhteystiedot jäävät vain toimituksen tietoon.

Palautetta ja lukijapostia voi lähettää osoitteisiin: toimitus@siltalehti.fi, Silta, Tampereen ev.lut. seurakuntayhtymä, PL 226, 33101 Tampere ja siltalehti.fi/palaute.

HENGEN LEIPÄÄ

Anna Pöyhönen
Suomen Raamattuopiston musiikkisihtööri, kanttori sekä musiikkitoimittaja.

Hyvin säilynyt kolmekymppinen

Onhan se aika uskomatonta! Että joku tietty kon- septi on uhmannut ajan kulumista jo 30 vuotta, ja vieläkin pysyy virkeänä. Vastaavia esimerkkejä täytynee etsiä saippuasarjoista tai kuuluisista teat- terikappaleista – tai hiljattain lauletuista Kauneim- mista Joululauluista.

Näin on kuitenkin siunattu Sana Soi -tilai- suuksia, Tuomiokirkkoseurakunnan ja Suomen Raamattuopiston yhteisiä musiikin ja sanan iltoja Finlaysonin kirkossa.

Osa osallistujista, niin kuin iltoja 27 vuotta luot- sannut Pertti Kallio, on ollut mukana alusta asti, osa tullut mukaan matkan varrella, osa on vain satunnaisesti käymässä paikalla. Juuri niin on hyvin ja oikein!

Mikä lienee pitkäikäisyyden ja siunauksen sa- laisuus? Koska kai voi sanoa, että iltoja on hyvä Jumala siunannut.

"Kun kokoonnutte yhteen, jokaisella on jotakin annettavaa: laulu, opetus tai ilmestys, puhe kielillä tai sen tulkinta. Kaiken on tapahduttava yhteiseksi parhaaksi." (1. Kor. 14:26)

Yhdessä laulamisella ja rukoilulla on yllättävä voima.

Sana Soissa ainakin yritetään toteuttaa tämän raamatunkohdan ohjetta. Illoissa nautimme ta- sa-arvoisesti vierailevan muusikon musisoinnista, vierailevan puhujan sanallisesta viestistä, yhdessä laulamisesta, hartaudesta ja rukouksesta.

Nämä ovat jopa pituudeltaan samanlaisia osioi- ta, eivätkä vahingossa. Yhteiseksi parhaaksi on annettavaa sekä vierailijoilla, omalla työntekeijä- ja talkooväellä että penkissä istuvalla seurakunnal- la. Yhdessä laulamisella ja rukoilulla on yllättävä voima.

Tähän yhteisen jakamisen ajatukseen kuuluu myös se, että puhumaan kutsutaan muitakin kuin pappeja tai teologeja. Juuri maallikon puhe saattaa olla se, joka todella tuo evankeliumin ymmärrettä- västi kuulijan mieleen ja sydämeen.

Monipuolisesta musiikista voi jokainen löytää Sanoman käännettynä juuri omalle musiikilliselle äidinkielelleen. Koska sehän on näidenkin iltojen tarkoitus: kertoa kaikkivaltiaasta, hyvästä Juma- lasta ja rakkaasta Jeesuksesta. Syntien täydellisestä anteeksisaamisesta ja iankaikkisesta elämästä. Illosta ja lohdusta myös jo tässä ajassa.

Tulethan siis sinäkin mukaan vaikkapa 22. tammikuuta. Voit piipahtaa ovelta, tulla penkkiin, laulaa tai olla laulamatta, vakuuttua ja epäillä, kuunnella ja kokea. Ihastella niin kaunista Finlay- sonin kirkkoa. Olet tervetullut, juuri sinä! ♦

Sana soi -ilta 22.1. kello 18 Finlaysonin kirkossa

Hengen leipää on Silta-lehden juttusarja, johon toimitus pyytää kirjoituksia seurakuntalaisilta sekä seurakuntien työntekijöiltä.

SATTUMUKSIA KIRKON KULMILTA

Kuva: Vapriikin arkisto/Reino Branthin

Herra Kotka selailemassa kotikirjastonsa Tuomiokirkko-teosta, josta hän löytyy sivulta 104.

Johanneksen kirkon Johannes

Tämänkertaiseen Sattumuksia-juttuun sisältyy hämmästyttävä tosielämän yhteensattumus. Mutta ennen kuin päästään siihen, ker-ron oheisen kuvan tarinan.

Niin kuin *Sillan* lukijat toki muis-tavatkin, viime tammikuun palstan pääosassa olivat Hugo Simberg ja hänen vahamuovailunsa, joista lopulta tuli köynnöksenkantajia Tuomiokirkon lehterin reunuk-seen.

Sommittelu vahaukoilla oli kui-tenkin vasta ensimmäinen vaihe Simbergin työssä: jotta materiaalin saisi herätettyä henkiin, tarvittiin eläviä malleja, ja sellaisina hän käytti paikallisia poikia.

Arvaattekin jo varmaan, että ku-van herrasmies liittyy asiaan. Kyllä, hän on Johannes Kotka, alttarilta katsoen oikeanpuoleisista köyn-nöksenkantajista kuudennen malli. Tai ainakin yksi heistä – kantajien esikuvina kun saattoi toimia useampiakin poikia.

Kuva on *Aamulehden* köynnök-senkanantajien malleista kertovasta jutusta, joka ilmestyi jouluaattona 1954.

Tuolloin Simbergin maalaus-työstä oli kulunut jo melkein viisi vuosikymmentä, mutta Kotka vaikutti muistavan kohtaamisen

taiteilijan kanssa erittäin hyvin. Kokemus lienee siis ollut mieleen-painuva.

Toisin kuin useat pojat, Kotka – tuolloin vielä sukunimeltään Adler – oli itse hakeutunut malliksi, koska oli kuullut, että ”Keskustorin varrella on muuan valokuvaaja, joka ottaa ilmaiseksi kuvia”.

Tarjous ei noina aikoina ollut aivan jokapäiväinen, joten nuori Johannes päätti pienen mietinnän jälkeen mennä katsomaan, pääsisi-kö linssin eteen.

Reissusta ei kuitenkaan tullut vain pikainen kuvaustuokio, vaan Kotka alkoi käydä mallina Sim-bergin ateljeessa viikoittain, kaksi tuntia kerrallaan, kaikkiaan 10–12 kertaa.

Ratkaisevaa urakkaan suostumi-nessa oli hänen mukaansa se, että Simberg maksoi hyvää palkkaa. Kotka teki siis aivan oikeita mallin-toitaita, eikä vain huvikseen posee-rannut.

Tämä ensimmäinen keikka ei sysännyt Kotkaa mallin uralle – elämäntyönsä hän teki konduk-töörinä – mutta jotain vaikutusta Kotkan elämänvalintoihin sillä oli.

Kuorolaulua harrastanut Kotka nimittäin kuului melkein kolme vuosikymmentä nimenomaan

Tuomiokirkon kuoroon – ainakin osittain juuri siksi, että hänen ku-vansa löytyi sen lehterin kaiteesta.

Onhan se epäilemättä ollut komeaa antaa äänensä soida Tuomiokirkon holvikaarissa ja laulaa samalla vähän nuoremalle itselleenkin!

Mutta mikä se yhteensattumus oli, jonka alussa mainitsin?

No, minäpä kerron: kävi nimit-täin niin, että Kotka-jutun kanssa samalta sivulta silmiini osui myös pikkuruinen uutinen Tampereella ilmestymisensä alkavasta seu-rakuntien lehdestä, *Tampereen Kirkkosanomista* – samasta leh-destä, joka myöhemmin muuttaisi nimensä *Sillaksi*.

Siis Siltaan juttua kirjoittaessani kaikkien mahdollisten Aamuleh-tien kaikista mahdollisista sivuista osuin juuri sille, jossa kerrotaan Sillan syntymästä.

Mikähän lienee tällaisenkin sat-tumuksen todennäköisyys? ♦

Mikko Pollari

Lähteet:
Tampereen tuomiokirkon lehte-rifriisin mallit ovat jo ikämiehiä.
Aamulehti 24.12.1954
Kivinen, Paula: *Tampereen Tuomiokirkko* (WSOY, 1986).

KOLUMNI

Ville Vuolanto
Tampereen seurakuntien luotta-mushenkilö sekä historian ja latinan kielen yliopistonleh-tori, jolle oikeudenmukai-suus on ohittamaton arvo

Kuva: Rami Marjamäki

Miksi kristityn on edistettävä tasa-arvoa?

Kristinuskon luovuttamaton periaate on, että Jumala hyväksyy jokaisen. Tähän ajatukseen on sisäänrakennettu mullistava tasa-arvon ihanne ja toimintaohje, jossa riittää ihmeteltävää ja tehtävää jokaiselle.

Silti usein törmää ajatukseen, että oikeudenmu-kaisuus ja tasa-arvo olisivat kristitylle sivuseikkoja: ikään kuin nämä olisivat jotenkin erityisen maalli-sia arvoja, jotka vievät huomion pois olennaisesta, uskosta ja Jeesuksesta puhumisesta. Tällainen vastakkainasettelu on kuitenkin pelottava väärin-käsitys, kun toivo ja rakkaus unohtuvat, eivätkä puhetta seuraa teot. Kristityn pitäisi nähdä kaikissa ihmisissä lähimmäinen, häntä pitäisi ajaa eteen-päin oikeudenmukaisuuden nälän ja janon.

Vastakkaisasettelun keinotekoisuus näkyy myös varhaiskirkon historiassa. Ihmisten tasa-arvoi-suuden vallankumouksellinen ihanne oli Rooman valtakunnassa tärkein yksittäinen tekijä kristinus-kon leviämisessä.

Yhdenvertaisuus onkin kristinuskon ydinsanomaa.

Ajatus ihmisarvosta, joka ei riipu ihmisen kan-salaisuudesta, varakkuudesta tai sukupuolesta, ei jäänyt vain tyhjiksi sanoiksi, vaan se näkyi myös kristittyjen toiminnassa: seurakunnat järjestivät köyhäinapua, ja sairaista huolehdittiin tautiepidemioiden iskiessä. Tämä oli väkevää saarnaa hyvin epätasa-arvoisessa yhteiskunnassa, ja se levitti kris-tinuskoa erityisesti syrjäytyneimpien parissa. Lesket ja orvot, orjat ja köyhät ovat kirkon oikea aarre.

Yhdenvertaisuus onkin kirkon ydinsanomaa. Vasta kun toivon ja rakkauden esteet poistuvat, ihmiset voivat tulla yhteen Kristuksen kirkossa ja tuntea itsensä arvokkaiksi sellaisena kuin ovat: erilaisina, Jumalan luomina. Kirkon ja sen kutsun uskottavuus vaatiikin syrjivien ja etuoikeuksia yllä-pitävien järjestelmiä vastaan toimimista arjessa.

Käytännössä tämä tarkoittaa esimerkiksi saa-vutettavuutta: Miten huonojalkainen pääsee kirk-koon? Miten auton äänestää seurakuntavaaleissa? Miten lapset ja nuoret saavat näkyä ja kuulua? Puututaanko seurakunnan kokoontumisissa epä-kunnioittavaan keskusteluun? Arki paljastaa, kuka on tervetullut. Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki muutkin jäsenet (1 Kor. 12).

Jeesus oli halveksittujen ystävä, mutta ei hän muitakaan unohtanut. Hän kutsui luokseen nai-sia ja miehiä, rikkaita ja köyhiä, sairaita ja terveitä, lapsia ja aikuisia, kalastajia ja käsityöläisiä, oppinei-ta ja oppimattomia, juutalaisia ja pakanaita. Hän ei katsonut ihmisen ihonväriin eikä seksuaaliseen suuntautumiseen, ei kansalaisuuteen eikä uskon-toon. Katsotko sinä? ♦

 Kolumnistien esittelyt ja kommentointi: siltalehti.fi/puheenvuorot

SILTA

siltalehti.fi
10. vuosikerta
• **Kustantaja / julkaisija:**
Tampereen ev. lut. seurakunnat
• **Toimitus:**
päätoimittaja Kirsi Airikka 050 381 0970,
toimitussihteeri Asta Kettunen 050 438 2716,
s-posti: toimitus@siltalehti.fi ja
etunimi.sukunimi@evl.fi. Osoite: Seurakuntien talo,
Näsilinnankatu 26, PL 226, 33101 Tampere.
• **Kaupalliset ilmoitukset**
Tamperelainen – ilmoitusmyynti
Tero Taipale, 040 641 1163
tero.taipale@tamperelainen.fi
Aineistot: tre.ilmoitukset@tamperelainen.fi. Valmis-

tettavat ilmoitukset ilmestymistä edeltävän viikon ma klo 14, valmiit ilmestymistä edeltävän viikon ke klo 12.
• **Jakelu:** Tamperelainen.
Jakelupalaute: jakelupalaute.fi/silta tai
Suomen Suoramainonta Tampere, 040 085 9766
• **Tilaukset:** sari.laakso@evl.fi, 03 219 0111
• **Taitto:** Timo Saarinen / pelagus.fi
• **Painosmäärä:** 93 000 kpl
• **Paino:** Sanoma Manu, Tampere
• **ISSN:** ISSN 2342-0979 (painettu),
ISSN 2342-0987 (verkkojulkaisu)
• **Seuraavat lehdet ilmestyvät:**
ke 1.2., aineisto viimeistään ke 11.1
ke 1.3., aineisto viimeistään ke 8.2.

Ville Vuolanto aloittaa *Sillan* kolumnistina

"Kirkkoa on aina uudistettava"

Sillan uusi kolumnisti Ville Vuolanto on Tampereen seurakuntien luottamushenkilö. Hän työskentelee Tampereen yliopistossa historian ja latinan kielen yliopistonlehtorina.

Näin hän esittelee itsensä:
"Olen vatsaa kasvattava viisikymppinen veisulainen Tampereen Eteläisestä seurakunnasta.
Opiskeluaikoinani Helsingissä toimin aktiivisesti kristillisessä opiskelijatyössä sekä ekumeenisessa liikkeessä, olinpa vuoden Suomen Kristillisen Ylioppilasliiton puheenjohtajakin.
Herätysliiketaustaa minulla ei ole, mutta hiljaisuuden liike on lähellä sydäntäni.

Työssäni yliopisto-opettajana keskityn erityisesti latinan kielen ja historian menetelmällisten taitojen opettamiseen. Oma tutkimusalueeni kattaa erityisesti Rooman valtakunnan ja varhaiskristillisyyden tutkimuksen.

Minua kiinnostaa erityisesti arjen historia, sekä ihmisten toimijuus, tunteet ja kokemukset. Olen kirjoittanut lasten ja nuorten, äitien ja isoäitien sekä orjien historiaa, ja yritän löytää aikaa toivon historiaan syventymiselle.

Historia on opettanut minulle, miten kaikki kulttuurin osa-alueet, uskonnotkin, muuttuvat jatkuvasti. Mikään ei ole pysyvää, eikä mikään itsestään selvää: siksi toisella tavalla ajatteleva ihminen pitäisi nähdä rikkautena, ei uhkana. Totuus on liian iso asia, että kenelläkään ihmisellä voisi olla siitä täydellisiä käsityksiä.

Vapaa-aikani kuluu rauhallisten harrastusten parissa: kau-

Kuva: Ville Vuolannon arkisto

Ville Vuolanto harrastaa muun muassa patikointia Lapissa. Kuva on otettu Meekonpahtan päällä, Käsivarren erämaassa Enontekiöllä vuonna 2019. Takana näkyy Porojärven laakso.

no- ja tietokirjallisuuden lukeminen, kokeellinen runous ja kirkollinen toiminta vievät vapaa-ajastani suurimman osan, mutta Lapin-vaellukset, sienestys ja hiihtäminen, vanhan musiikin kuunteleminen sekä illan istuminen perheen ja ystävien parissa tuovat elämään sen varsinaisen ja syvän maun.

Haluun toimia lempeän, avaran ja ajattelevan kristillisyyden puolesta. Marraskuun 2022 seurakuntavaaleissa sain varsinaisen täyskäden: minut valittiin Eteläisen seurakunnan seurakuntaneuvostoon sekä Tampereen seurakuntien yhteiseen kirkkovaltuustoon. Olen myös yhteisen kirkkoneuvoston jäsen.

Ei siis pidä hämmästyä, jos kokemukseni luottamushenkilönä näkyvät kolumneissani tämän vuoden aikana. Ajattelen seurakuntaa ennen kaikkea yhdessä rukoilevien yhteisönä.

Luottamushenkilöillä on kuitenkin erityistehtävä: pitää huolta kirkosta organisaationa niin, että se voi vaikuttaa maailmassa. Kirkkoa on aina uudistettava, muuten sen sanoma ei kuulu kirkkaasti." ♦

Ville Vuolannon kolumni sivulla A 16 sekä verkkolehdestä siltaalehti.fi

Toivoa toivottomuuteen ja uupumukseen

Yhdessä on Tuomasmessun teema-
na sunnuntaina 22. tammikuuta.
– Ihmisillä on yhteyden nälkä,
nähdä ja kuulla tulemisen
nälkä, Jumalan rakkauden nälkä, kaipuu Ju-
malan puoleen, kertoo sairaalapastori **Elina Kaunisto**, joka vastaa messun saarnasta.

Elina Kaunistoa puhuttelee messun saarnan pohjana oleva epistolateksti, jossa kehoitetaan pukeutumaan sydämelliseen armahtavaisuuteen (Kol.3:12–17).

Työssään Pitkäniemen sairaalassa hän näkee ja kohtaa sekä sairauden että terveydenhuoltotyön uuvuttamia ihmisiä, jotka kaipaavat toivoa toivottomuuteensa.

Tuomasmessussa voi kokea yhteyttä ja yhdessä tekemistä, joka kantaa messun jälkeen arjessakin. Siksi messuun kutsutaan erityisesti terveydenhuoltoväkeä ja myös sairauksien kanssa kamppailevia ihmisiä ja heidän läheisiään. Esirukousalttareilla voi jättää rukouspyyntöjä ja pohtia niiden teemoja.

Pitkäniemen sairaalan kirkon lyijylasimaalaus kuvaa Kristus-puuta. Eräs potilas on suunnitellut sen, ja toimintaterapiassa se on toteutettu yhteistyönä potilaiden kanssa. Puussa on yli 2000 palaa.

– Kristus-puu muistuttaa Jeesuksen vertauksesta "Minä olen viinipuu, te olette oksat". Ihmisillä on toivo siinä, että saamme pysyä rungossa, joka on Kristus. Hän yh-

distää monenlaiset ihmiset, kansat ja kirkkokunnat, kertoo Kaunisto.

– Tuomasmessun kohokohta on yhteisen ehtoollisen viettäminen. Ehtoollisen mysteeri kannattelee myös anteeksiannon sanomaa, josta saamme olla osallisia. Virsi 515 sopii ekumeenisella viikolla vietettävään messuun, sillä se on aikanaan valmistunut kansainvälisen ekumeenisen nuorisotyön ohjelmistoon.

Messun liturgina toimii Kari Salonen. Musiikista vastaa Tuomaskuoro ja -orkesteri johtajinaan Elina Orjatsalo ja Timo Saarinen.

Kirkko olkoon niin kuin puu -musiikki johdattelee kauniilla latinorytmillään kolehti-kohteen maanosaan. Kolehti kerätään Suomen Lähetysseuran kautta Venezuelan Valencian seurakunnan työhön, jonka keskiössä on lastensuojelutyö. Kolehti on mahdollista maksaa käteisenä tai MobilePay-maksuna. ♦

Riitta Sointu

Tuomasmessu 22.1. kello 17
Aleksanterin kirkossa

Pitkäniemen kirkko on avoinna yleisölle arkisin kello 8–15.30 vielä noin vuoden ajan, ennen kuin sairaala siirtyy Taysin alueelle. Kirkko sijaitsee Hallintola-rakennuksen 2. kerroksessa, Pitkäniementie 91, Nokia. Rakennuksessa ei ole hissiä.

Kuva: Elina Kaunisto

Pitkäniemen sairaalan kirkon lyijylasimaalaus kuvaa Kristus-puuta.

Perusteluja luonnon vaalimisen tärkeydelle

Kirjassaan *Ei mikä tahansa metsä* (Into 2021) Aura Koivisto kannustaa sekä retkeilemään metsässä että hankimaan tietoa siellä elävistä lajeista. On tärkeää saada luon- toelämyksiä, mutta myös tutustua metsälajeihin.

Koivisto vietti lapsuutensa Korkeasaaren eläintarhas- sa isän toimiessa eläintarhan johtajana. Nykyään hän asuu Kuhmossa.

Hänen tekstinsä on värikästä, kuvailevaa – jopa runol- lista. Mukana on hauskoja sanoja, kuten paarustaminen, auringonräkitys, silmänruokasieni ja räseikkö. Kiikari on Koivistolle ihailuväline.

Esiin nousevat monet eläimet, kuten majavat, rupi- konnat, ukkometso ja korennot, kasveja esimerkiksi yövilkka, tähtitalvikki, vanamo ja riidenlieko. Sarvijää- rät ja kihokitkin tulevat vastaan retkellä lammelle. Suo- rastaan eksoottisilta vaikuttavat varanvoi ja sudenmaito.

Teoksesta huokuukin perehtyneisyys aiheeseen, mut- ta kirjoittaja myös lainaa tutkijoita. Samalla hän ihmet- telee, miksi metsäammattilaisilla tarkoitetaan heitä, jot- ka toimivat puuntuotannon parissa, mutta ei metsiin pe- rehtyneitä biologeja ja ekologeja.

Harmaa Pöllö -nimisen luonnonsuojelijan kirja *Erä- man pyhiinvaeltajat* on kulkenut Auran mukana lapsuu- denkodista saakka. Hän antaa muitakin vinkkejä lisälu- kemiseen.

Metsäksi sanottua maisemaa on maassamme paljon, mutta voiko koneiden mylläämää, kuoppaista vitelikkoa sanoa metsäksi, kysyy Koivisto. Samaa olen itsekin kau- histunut, ja miettinyt, miten isot eläimet pääsevät liikku- maan alueilla, joita halkovat syvät ja leveät, perä perään koneella kaivetut ojat. Möykkelikössä on vaikea ihmi- senkin liikkua, eikä niissä kävely virkistä, vaan ahdistaa.

Talouden pyörien pyörimisen takia luonnosta on saa- tava kaikki mahdollinen irti juuri nyt. Risuisia taimikoita pidetään perusmetsänä, ja muut ovat poikkeuksia, Koi- visto ihmettelee. Auton ikkunasta katsottuna isojen pui- den puute ei näy.

Metsäsektori on Koiviston mukaan onnistunut va- kuuttamaan, ettei muita vaihtoehtoja metsänkäsittelyyn ole, ja että ”hoitaminen” on välttämätöntä myös luonnon hyvinvoinnin kannalta. Samaa säännönmukaisuutta pi- detään ihanteena puutarhoissa. Puuston kasvu on saa- tu aikaan soiden ojituksilla, mikä on ollut vesistön kan- nalta tavattoman vahingollista; kuitenkin noin miljoona hehtaaria siitä on ollut kannattamatonta.

Kirja on paikoin pamphlettimainen, ja Koivisto myös la- taa kovilla: Metsähallitus viranomaisena sekä tutkii että hakkaa kuukkelimetsiä. Metsästyksen perusteiden krii- t-

تينen tarkastelu varmasti ärsyttää joitakuita, mutta kana- lintukannat ovat vain varjo aiemmasta.

Luonnon monimuotoisuuden katoamisen lisäksi ajankohtainen ongelma on tietysti ilmastonmuutos, ja metsänhoidolla luodut hiilinielut on saatu aikaan aiem- min nieluja hävittämällä. Metsäluonnon köyhtyminen koskettaa muitakin: esimerkiksi lahoppuun vähetessä pel- loilta katoavat pölyttäjät.

Koivisto toteaa, että vaikkei olekaan uskonnollinen ih- minen, koskemattomassa luonnossa hän on kokenut jon- kinlaisia pyhyiden tunteja. Hän ei kuitenkaan koe ole- vansa siitä kiinnostunut tai kokevansa mitään yliluon- nollista, luonto sinällään riittää.

Luonnonmaisema on osa ihmisen menneisyyttä, ja ehkä juuri siksi ”aarniometsä” tuntuu vastaavan kaipuu- seen jostain elämää suuremmasta.”

Asta Kettunen

Kainuun mailta -blogi: suomenluonto.fi/blogit/kainuun-mailta

Aura Koivisto kirjoittaa luontoaiheisia lehtijuttuja ja on julkaissut sekä lapsille että aikuisille suunnattua tieto- ja kaunokirjal- lisuutta. Hän on kirjoittanut esimerkiksi karhuista, metsistä planeetan pelastajina ja luonnontutkija Georg Stellerin kohtalokkaasta tutkimusmatkasta.

Tavanomainen arki vastaan pumpulilento

Miksi pitkä mies juoksee? Miten pakenija liittyy seu- rakunnan keskusrekisterin rappukäytävästä löytyvään vainajaan?

Jouko Rädyn kirjoittama, Herättäjä-Yhdistyksen kus- tantama dekkari *Siivetön en voi lentää* (2022) vie luki- jansa kirkolliseen maailmaan.

Hollantilainen Joop on mielestään saanut Jumalalta tehtävän viedä herä- tyksen Suomeen. Kristillisissä piireis- sä saarnataan aivan liikaa, vaikka ih- miset kaipaavat vahvaa tunnetta.

Vaikka tapahtumat sijoittuvat Tur- kuun, on Tampereellakin henki jo tur- meltunut. Mutta miten erottua jou- kosta ja saada kansa ymmärtämään, kun kaataminen on varattu keino, ei- kä parantumisiakaan tainnut juuri ta- pahtua?

Tekstiä lukiessa vaikuttaa välillä sil- tä kuin kirjoittajakin etsisi vastauksia elämän syvimpiin kysymyksiin. Tämä teos on muutakin kuin jännityskirja. Se tuo lukijan mietittäväksi kysymyk- sen, kannattaako uskonnosta etsiä ja löytää päihtymystä,

”Eihän usko ole ennen kaikkea kokemus eikä tunne.”

huumetta tasaisen tien tilalle. Suoraa vastausta kirjoittaja ei anna, vaikka vaikuttaakin kallistuvan yhteen suuntaan.

Vasta kirjan puolivälissä alkaa toden teolla tapahtua, ja vauhti imaisee mukaansa. Nopealukuisen teoksen teks- ti on kauttaaltaan sujuvaa, vaikka repliikeissä onkin pai- koin turhaa toistoa.

Juoni sivuaa seurakuntien arkea, esi- merkiksi paperittoman toimiston haavet- ta. Juoksevat asiat kipittävät paikalle jo- ka puolelta, niin sähköpostitse kuin pu- helimitsekin.

Jouko Rätty (1946–2021) julkaisi useita kirkolliseen maailmaan sijoittuvia dekk- reita, joista kirjoittajan kuoleman jälkeen ilmestynyt *Siivetön en voi lentää* jäi hä- nen viimeiseksi käsikirjoitukseksi.

Helsinkiläissyntyinen Rätty toimi muun muassa seurakuntapappina, *Sa- na*-lehden ja *Lähetysseuran* toimittaja- na sekä Suomen Lähetysseuran tiedotta- jana. Hän työskenteli myös Joensuun sekä Turun ja Kaa- rinan keskusrekistereissä.

Asta Kettunen

Konserttitarjotin

Kuva: Antti Rintala

Kun korona hiljensi keikkailun, oli Mika Nuorvalle aikaa opintoihin. Hän valmistui valokuvaajamestariksi kesällä 2021 Visuaali- viestinnän Instituutista. Hänen näyttelynsä oli Seurakuntien talossa saman vuoden lokakuussa.

Tunnelmallisia musiikkikuvia

Lauluntekijä, muusikko Mika Nuorva aloittaa Lietsun Gospelkirkon kattauksen 20. tammikuuta. Tuolloin hän esiintyy kaverinaan pelkkä kitara.

Nuorva tehnyt pitkään omaa musiikkia – folkpohjais- ta poprockia ja virsiä – sekä tuottanut, sovittanut ja sa- noittanut muiden artistien musiikkia. Hän työskenteli aiemmin myös Herättäjä-Yhdistyksen nuorisosihteerinä.

Nuorvan neljäs sooloalbumi *Tähtiportti* julkaistiin ke- sillä 2021.

Kello 19 alkavaan konserttiin on vapaa pääsy. Gospel Café palvelee kello 18 alkaen.

Muita Lielahden kirkon kevätvieraita ovat muun muas- sa Voice of Finland -osallistujat Etni Khan 17. helmikuuta ja Robert Brandao huhtikuussa.

Kuvaelma soi jälleen

Koko perheelle suunnatussa joulukuvaelmassa *Kuka hän on?* tutut hahmot ovat jälleen kerääntyneet seimen äärelle.

Esiintyjinä jo perinteeksi muodostuneessa yhteistu- o- tannossa ovat lapsikuorot Tactus ja Pirkanpojat sekä Kirk- komusikantti-toiminnan nuoret soittajat. Kuoroja johta- vat Jouni Rissanen ja Emmi Kleemola.

Paimenet, tietäjät ja enkelit katselevat seimen lasta- kin omasta näkökulmastaan – ja antavat ehkä kuulijoille- kin uusia syitä juhlia Joulun Lasta.

Anu Neuvosen säveltämä ja sanoittama kuvaelma esi- tetään Finlaysonin kirkossa loppiaisenä, perjantaina 6. tammikuuta kello 13.30 ja 15. Vapaa pääsy, kesto noin 20 minuuttia

Suor Angelica -ooppera

- Tuomiokirkko la 14.1. (ensi-ilta), ke 18.1., pe 20.1. ja la 21.1. klo 19
- Liput: 22/17 €, alle 12 v. ilmaiseksi. Ikäsuositus yli 8 v., lippu.fi ja ovelta
- Ohjaaja Sanna Majanlahti, kapellimestari Jukka Iisakkila
- Solistit: TAMK Musiikin ja Tampereen konservatorion laulunopiskelijat
- TAMK Sinfonia
- Pirkanpojat, Kamarikuoro Näsi, Tampereen konservatorion laulukoulu
- Valosuunnittelija Jussi Kamunen, pukusuunnittelija Moona Piik, pääkorrepetiittori / apulaishapelli- mestari Tuomas Turriago, korrepetiittorit Eerika Näsänen ja Emilia Granroth, kuoronjohtaja Markus Yli-Jokipii, intendentti Pekka Ahonen, laulun opetus Petri Antikainen, tuottaja Maria Piirainen, viestintä Johanna Ahonen
- Yhteistyössä: Tampereen seurakunnat, TAMK Media & Arts, Tampereen konservatorio, XAMK, Tredu ja Saksy

Juttu aiheesta sivulla A 20

Kuva: Markku Uusitalo

Vanhan kirkon Yösoitto kuului edellisen festivaalin yleisön suosikkeihin.

Kuva: Martina Simkovicova

Molemmissa kirkkokonserteissa esiintyvää Robert Cohenia pidetään yhtenä aikamme merkittävimmistä sellisteistä. Hän työskentelee professorina Lontoon Royal Academy of Musicissa.

Festivaali tarjoaa jopa tanssia Tuomiokirkossa

Seitsemättä kertaa järjestettävä Tampere Chamber Music -festivaali levittäytyy Tampereelle keskiviikosta sunnuntaihin 25.–29. tammikuuta. Esityksiä kuullaan Tampere-talon konserttisalien lisäksi Muumimuseossa, Vanhassa kirkossa ja Tuomiokirkossa.

Kamarimusiikkia, tanssia ja tiedettä yhdistelevä festivaali tarjoaa kävijöille keinoja ammentaa kokonaisvaltaista hyvinvointia musiikista.

Vuoden 2023 festivaali tarjoaa 17 tapahtumaa: kahdeksan yleisökonserttia, kaksi luentoa, kaksi palvelutalokonserttia sekä viisi mestarikurssia. Tänä vuonna teema on Anam Cara – Sielunystävä.

Vuoden johtajatus kumpuaa irlantilaisen filosofi John O'Donohuen kirjoit-

tamasta kirjasta, jonka teemat liikkuvat ystävyyden, yksinäisyyden, rakkauden ja kuoleman välillä.

– Kelttiläinen viisaus ja filosofia inspiroivat minua suunnattomasti. Näkymättömän ja näkyvän toisiinsa sekoittuva todellisuus, oma sisäinen maailma ja syvä luottamuksellinen ystävyys ovat teemoja, jotka ovat voimakkaasti läsnä myös musisoimisessa, festivaalin taiteellinen johtaja, pianisti **Heini Kärkkäinen** luonnehtii.

Opiskelijayhteistyö on ollut tärkeässä roolissa festivaalin perustamisesta lähtien. Festivaali tarjoaa Tampereen ammattikorkeakoulun musiikin ja liiketalouden opiskelijoille festivaalityöntekijän kurssin, jolla opiskelijat pääsevät toimimaan osana monialaista tuotantotiimiä ja tutustumaan Tampere-talon palvelukulttuuriin.

Opiskelijoita toivotaan sankoin joukoin myös yleisöksi. Heille tarjotaankin ilmainen sisäänpääsy saman päivän konsertteihin, jos salissa on tilaa.

Konsertteja esitetään osana Tampereen kaupungin kulttuuripalveluita Tampereen Pohjolan palvelutalon asukkaille, joilla ei ole mahdollisuutta tulla paikalle yleisötahtumiin. Konserteissa esiintyvät festivaalin taiteilijat ja mestarikurssien opiskelijat.

Osana festivaalia musiikinopiskelijoille järjestetään viisi kamarimusiikin mestarikurssia. Opettajina toimivat musikot Marianna Shirinyan ja Yuval Gotlibovich sekä kapellimestari-viulisti Paavo Pohjola.

Suosittu Yösoitto

Perjantai-illan 27.1. päättää keskieuropalaistyypinen Yösoitto-kirkkokonsert-

ti, joka järjestetään Vanhassa kirkossa kello 22. Ykseyden kehä -konsertissa kuullaan Brahmsin jousiseksetto.

Esiintymässä ovat viulistit Kasmir Uusitupa ja Réka Szilvay, alttoviulistit Yuval Gotlibovich ja Kristian Sallinen sekä sellistit Robert Cohen ja Torleif Thedéen. Maksuton konsertti kestää noin tunnin.

Uutta sisältötarjontaa edustaa tanssitaiteilija Tiina Lindforsin ja festivaalin muusikoiden esitys lauantaina 28. tammikuuta. Tanssia ja kamarimusiikkia yhdistävä konsertti Väreily nähdään ja kuullaan Tuomiokirkossa kello 17. Selloa soittaa Robert Cohen ja pianoa Heini Kärkkäinen. Liput 20/10 €

Asta Kettunen

Lisää: tamperechambermusic.com

Taivaan täydeltä

Eteläisessä seurakunnassa alkavat tammikuussa uudenlaiset artisti-illat ot-sikolla Musiikkia taivaan täydeltä. Ensimmäisessä illassa housebändin kera esiintyvät Susan ja Lasse Heikkilä. Ilta alkaa Hervannan kirkossa 20.1. kello 17.30. Tilaisuus aloitetaan kahvitarjoilulla.

Hämeenkyrössä asuvan Susanin ensimmäinen soololevy *Kotiin päin* julkaistiin vuonna 2012. Nuori laulaja ei silloin aavistanut, millaisen ahjon läpi elämä vielä kuljettaisi.

Kesällä 2020 Susan esitteli koettelemusten keskellä kirjoittamansa ajatukset säveltäjä Lasse Heikkilälle, jonka avulla niille löytyivät sävelet. Syntyneet laulut äänitettiin studiomusiikoiden säestyskellä ja julkaistiin marraskuussa 2022 albumilla *Kun tuuli yli käy*.

Susanin konserteissa sukellaan elämän tuulisiin ja tyyniin vaiheisiin. Hervannassa häntä säestää laajennettu Musiikkia Taivaan Täydeltä -bändi kosketti-

mia soittavan Heikkilän johdolla.

Tällä kertaa bändissä musisoivat Sami Sippola saksofonissa, Ville Rauhala bassossa, Timo Myllymäki trumpetissa, Pietari Junttila pasuunassa, Niko Nuutinen sähkökitarassa, Antti Mäkinen rummuissa ja Severi Laakso kitarassa.

Illassa Susan ja Heikkilä esittävät tuoretta yhteistuotantoa, ja lisäksi lauletaan yhteislauluna Heikkilän tutumpia lauluja.

Illat jatkuvat kerran kuukaudessa. 17.2. Viinikan kirkossa esiintyy Mikko Alatalo ja 3.3. Härmälän kirkossa Berit. 22.4. Hervannan kirkossa tutustutaan gospelin hitteihin Juha Ylijaakkolan kera ja 19.5. Viinikan kirkossa mukana on Peter Joukainen.

Susan Yli-Knuuttila, taiteilijanimeltään Susan, sai lapsena esiintymiskokemusta seurakuntien tilaisuuksista. Näin kertoi Sana-lehti viime heinäkuussa.

Kuva: Markus Grönfors, Magio

Konsertteja 4.1. – 1.2.2023

Lounasmusiikkia

ke 4.1. klo 12–12.30 Aleksanterin kirkko
Aija-Leena Ranta, laulu
Maila Böhm, piano
Vapaa pääsy

50 vuotta laulajana

pe 6.1. klo 18 Messukylän kirkko
Jaakko Ryhänen
Linda Urbanski, sopraano
Ville Hovi, piano
Liput 28 € lippu.fi sekä ovelta

Agnostikkoklubi

pe 20.1. klo 19 Vanha kirkko
Pekko Käppi, jouhikko

Lounasmusiikkia

ke 1.2. klo 12–12.30 Aleksanterin kirkko
Riikka Viljakainen, urut
Vapaa pääsy

Kaikki tapahtumat on päätetty sijoittaa alttarin ympäristöön. Pääosaa esittävä Marjaana Ritanen havainnollistaa oopperan vaikuttavaa loppukohtausta. Kirkko on inspiroinut myös pukusuunnittelija Moona Piikia (vas.) ja ohjaaja Sanna Majanlahtea.

Kuva: Rami Marjamäki

Toivoa antavaa musiikkitaide

Ohjaaja **Sanna Majanlahti** mielestä Tampereen tuomiokirkossa asuu toivo. Siksi se onkin oivallinen paikka esittää Giacomo Puccinin *Suor Angelica* -oopperaa.

– On ollut hienoa päästä ohjaamaan näitä upeita laulajia. Ja mikä tarina!

Suor Angelica (Sisar Angelica) on tositapahtumiin pohjautuva draama nuoresta naisesta, joka on rangaistuksena teostaan määrätty luostariin.

Alkuperäisteoksessakin toivo löytyy ohjaajan mukaan sekä tarinasta että musiikista. Ne menevät suoraan sieluun.

Puvut suunnitellut **Moona Piik** huomauttaa, että teoksessa esiin nouseva itsemurha on ollut pitkään tabu. Siksikin on tarpeen, että aihetta tuodaan taiteessa ilmi.

Pääosaa esittävä sopraano **Marjaana Ritanen** lisää vielä armon: libretto ei syyllistä

ketään. Juoni saakin heiltä kiitosta siitä, että se näyttää myös, miten kukin on ratkaisuhiinsa päätnyt.

Ritanen mielestä ooppera sopii kirkkoon mainiosti:

– Ajattelen, että juuri ooppera on oivallinen keino kuvaamaan suuria tunteita, joita sanat eivät riitä kertomaan.

Majanlahti kutsuu tuotantoa aloittelijaystävälliseksi oopperaksi, jota voi tulla katsomaan ja kuulemaan myös tätä taidemuotoa aiemmin tuntematta. Vaikka Suor Angelica esitetään alkuperäiskielellä, suomennotokset näkyvät yleisölle.

Suor Angelican tuottaa TAMK Musiikki. Majanlahti on ohjannut myös Tamkissa, ei kuitenkaan oopperaa.

– Tämä tuntui jännittävältä hypyltä täysin tuntemattomaan.

Tuomiokirkko on hänelle tuttu paikka.

– Nyt sitä katsoi vähän eri näkökulmasta. Teemallisesti tässä kirkossa on monia ta-

rinaan liittyviä elementtejä: poikia, julma tati käärmeen muodossa, enkeli, ruusut...

Tapahtumia ei paikallisteta Tampereelle, ja niiden aikakausi näkyy ainoastaan puvustuksessa, jonka Kakkois-Suomen ammattikorkeakoulussa muotoilijaksi opiskeleva Moona Piik suunnitteli opipilastyönä.

– En ole ennen ollut tekemässä tällaista projektia. En ole myöskään kuunnellut oopperaa – mutta tämä on ollut hienoa. Voi hyvin olla, että minusta tulee oopperan suursukultaja, Piik hymyilee.

– Kirkko on miljöönä tosi rikas. Tarkoitus on, että katsoja astuisi sisään luostarin maailmaan.

Marjaana Ritanen opiskelee Tamkissa laulunopettajaksi, mutta tähtää myös laulu-uralle.

– Ooppera on se mun juttu. Tämä on ensimmäinen päärooli, jonka teen oppilaitoksessa. Kun pääsee esiintymään or-

kesterin kanssa, vasta siinä laulajuus kehittyy.

Ritanen painottaa, ettei kyse ole vain laulamisesta, vaan näyttämöllä esiintymisestä, joka on merkittävä osa laulajan työtä.

Puvut ovat ommelleet tredulaiset, alttarin taakse johtava porras on valmistunut Sastamalassa ja valoja operoivat Tamkin media-alan opiskelijat.

Orkesterina soittaa musiikin ammattiotiskelijoista ja jo ammatissa toimivista muusikoista koostuva TAMK Sinfonia kapellimestarina Jukka Iisakila.

Markus Yli-Jokipiin harjoittama suorkuoro koostuu muun muassa Kamarikuoro Näsin ja Pirkkanpojat-kuoron laulajista. Lavalla nähdään myös kolme lasta.

Ensi-ilta on 14. tammikuuta. Noin tunnin mittaisia esityksiä on neljä.

Asta Kettunen

Lisätiedot sivulla A 19 ja siltalehti.fi

Tammikuun ekovinkki:

MSC-merkintä takaa vastuullisen kalastuksen

Kun ostat merestä pyydettyä kalaa, kannattaa katsoa, että pakkauksessa on MSC-merkintä. Jos kauppiasi ostaa kalan vastuullisilta kalastajilta, merkintä löytyy esimerkiksi kalatiskistä ostamasi silakkapaketin kääreestä, tonnikalasäilykkeestä tai pakastekaapin kalaja äyriäisvalikoimista.

Yhdistyneet Kansakunnat on joulukuussa tunnustanut Marine Stewardship Council -sertifioinnin maailmanlaajuisen toiminnan mittariksi luontokadon torjumisessa.

Valitsemalla tuotteita, joissa on sininen MSC-ympäristömerkki, voi tukea kestäviä kalakantoja ja kalastusyrityksiä sekä rohkaista myös vähittäiskauppoja valitsemaan vastuullisesti pyydettyä kalaa ja äyriäisiä valikoimiinsa.

Kirsi Airikka

Lisää: siltalehti.fi/ekovinkki

Kuva: Kirsi Airikka